

★ opprør

1-07

**GODKJENT
KLAR TIL UTSENDING**

UNIP

Opprør

Osterhausgata 27
0183 Oslo

Tel: 22 98 90 50
Fax: 22 98 90 55
Epost: paal@rv.no

Redaktør

Pål Hellesnes
paal@rv.no

Ansvarlig redaktør

Torstein Dahle

Redaksjon dette nummer

Pål Hellesnes
Kristine Nybø
Jenny Maria Lundgaard
Eivind Volder Rutle
Gudmund A Dalsbø
Christin Aamodt

Beth Hartmann

Design

www.okular.no

Layout

Pål Hellesnes

Opplag

1800

Leder

Torstein Dahle

Kontaktinfo

Osterhausgata 27
0183 Oslo
Tel: 22 98 90 50
Fax: 22 98 90 55
Epost: rv@rv.no

INNHOOLD

Side 4: Stiftelseserklæring for DNP

Side 5: Vedtekter for DNP

Side 7: Kontingentforslag

Side 7: Formalvedtak

Side 7: Høring om navn

Side 8: Prinsippprogram for DNP

Side 21: Leiinga for DNP

Side 22: Rødt! som tidsskrift for DNP

Side 23: akp.no og DNP

Klare for eit nytt kapittel?

For eit par veker sidan var eg på Nordseter skule i Oslo. Saman med meg var omlag 70 engasjerte revolusjonære - dei samla leiingene i RV, RU og AKP. Eit slikt møte har etter det eg veit ikkje funne stad nokon gong før. Og går det som alle som var samla den helga vil, vil det etter helga 9-11/3 heller ikkje skje om att. Det vil nemleg ikkje finnes noko «RV» og «AKP» som kan samlast - vi vil vera eitt parti.

Eg vart med i rørsla vår då eg var 15 år, i 1990. Eg ante ingen ting om det sjølv på den tida, men det var samstundes som det raste ein uforsonleg strid i rørsla. Resultatet vart partikløyvinga mellom RV og AKP. RV reiv seg laus frå AKP, og starta opp som fullt ut sjølvstendig parti. Men samstundes heldt AKP fram med å eksistera og jobba, dei aller fleste av dei også som medlemmar av RV. Og Raud Ungdom hadde plutsleg to moderparti - RV og AKP.

Dette er ikkje tid eller stad for å gjera opp status for det som skjedde for snart 17 år sidan. Kven som sto for riktig line på den tida, kva som skjedde og kva som burde ha skjedd er noko som høyrer heime i historiedebattar. Enno viktigare: Snart er det irrelevant. Eg trur eg har alle som var samla på Nordseter med meg i å seie at den strukturelle kløyvinga i to parti på ytre venstre fløy har hatt mange problematiske sider ved seg.

Det at vi no går saman om å stifta eit nytt parti - enn så lenge berre under arbeidstittelen «Det Nye Partiet» syner at viljen til å spela ei aktiv rolle i norsk politikk og internasjonal solidaritet er sterkare hos alle partar, enn viljen til å gå nye rundar i gamle slag. Det er bra, for det er det alt til sjuande og sist kokar ned til. For å sitera det flunkande nye prinsippprogrammet eg var med på å utforma, og som du finn eit par sider lengre inn: «Det er viktig å understreke at partiet aldri er noe mål i seg selv, men et middel til å nå felles politiske mål. Partier kan aldri erstatte folkelig organisering nedafor – hverken nå eller under sosialismen. Målet med samfunnsomveltninga er at det er folk som selv skal ta makta, ikke at DNP eller andre partier skal ta makta på vegne av dem.»

Nettopp det er den verkeleg store utfordringa no: Å gjera det som skal til for at det nye partiet faktisk kan bli eit egna middel til å nå dei store måla vi har sett oss. Eg trur det er to ting vi må ha høgt oppe i tankane om vi skal få det til:

For det første må vi sjå at denne runden med samling ikkje korkje vil eller bør munna ut i eit parti eller ei rørsle som er 100% einskapleg. Tvert om vil DNP romma til dels betydelege motseiinger både ideologisk og politisk. Eg høyrer til dei som ser dette som ei styrke: Eg trur inga enkelt gruppe på venstresida i dag har sjølve Svaret på kva vi bør meina om både stort og smått. For nok ein gong å sitera programmet: «DNP er for en flerstemmig revolusjon, slik sosialismen også må være flerstemmig og mangfoldig.»

For det andre må dette berre vera startskotet. Det held ikkje å samla våre eigne krefter om verda skal endrast - mange fleire må til. DNP må evna å vera ope for å ta opp i seg så mange som mogleg av dei mangfaldege politiske og sosiale kreftene som fins til venstre for regjeringa. Ikkje minst har vi ei stor utfordring i å i større grad nå ut i arbeidarklassen og blant minoritetane. Skal vi få det til trengs det vilje til å vera romslege og inkluderande, og eit kontinuerleg arbeid for å trekka fleire folk med.

Det nummeret av Opprør du no les er noko spesielt: I staden for eit vanleg nummer, som bringer deg nyhende og informasjon både om kva som skjer i partiet, og viktige politiske kampsaker, er det i sin heilskap via presentasjon av DNP. Vi i RV-leiinga har gjort det slik av di vi meiner det er viktig at absolutt alle medlemmane våre får sjansen til å setta seg grundig inn i korleis det nye partiet vil sjå ut. Vi vonar det fell i smak, og inspirerer til auka innsats framover.

Med dette er også min tid som redaktør for Opprør over, og eg vil nytta høvet til å takka for meg, og på vegne av redaksjonen ønskje alle i RV lykke til i det nye partiet!

Pål Hellesnes, partisekretær og
Opprør-redaktør

Stiftelseserklæring for DNP:

DNP er stiftet!

I dag, 11. mars 2007, har Rød Valgallianse (RV) og Arbeidernes Kommunistparti (AKP) gått sammen om å lage et nytt parti, DNP. Rød Ungdom blir partiets ungdomsorganisasjon. DNP arbeider for et samfunn hvor frihet, økonomisk rettferdighet, internasjonal solidaritet og hensynet til naturen er satt i sentrum.

Denne samlinga på den revolusjonære venstresida er bare starten. Det er nå utformingen av det nye partiet skjer. I denne prosessen inviterer vi med alle som ønsker et nytt samfunn og som er enige i at det trengs et nytt parti som redskap i den daglige klassekampen. Vi vil skape et nytt parti fordi en annen verden er mulig og nødvendig.

I 2007 vil vi likevel gå til valg som Rød Valgallianse, på grunn av partilovens bestemmelser.

Den rødgrønne regjeringa viderefører på viktige områder den samme politikken som Bondevik-regjeringa.

DNP står opp mot dette:

- Vi vil være med i kampen mot at Norge deltar i okkupasjon og angrepskriger i Afghanistan, Irak eller andre steder i verden.
- Vi vil delta i aksjoner når regjeringen fortsetter angrepene på pensjon og sykehus.
- Vi vil stanse regjeringas videreføring av den harde linja overfor asylsøkere og flyktninger.
- Vi vil ha handlekraft mot rasisme og annen diskriminering i arbeidslivet, boligmarkedet og samfunnslivet ellers.
- Vi vil være med å presse på for at Norge skal legge ned veto mot EUs tjenstedirektiv for blant annet å unngå økt sosial dumping.
- Vi vil oppheve regjeringas boikott av den palestinske regjeringa og jobbe for boikott av okkupanten Israel.
- Vi vil støtte de fattige landene i kampen mot den nyliberale globaliseringen.
- Vi vil ha oppfylt løftene om rett til heltidsjobber og at skift og turnus skal likestilles.
- Vi vil reise kravet om sekstimersdagen, likelønn og kvinners økonomiske selvstendighet.
- Vi vil slåss for en politikk som skaper arbeid, bosetting og sosial trygghet i hele landet.
- Vi vil forsvare hjemfallsretten og si nei til privatisering, også av fiskeressursene.
- Vi vil arbeide mot konkurranseutsetting og for velferdsstaten.
- Vi vil kjempe for en radikal omlegging av miljøpolitikken slik at Norge kan gi sitt bidrag til å snu utviklinga mot en voksende klimakatastrofe.

I dag er kapitalismen det dominerende økonomiske systemet i verden. Konkurransen om å bli størst og rikest fører til utbytting, krig og rovdrift på mennesker og miljø. Kapitalismen er et hinder for utviklingen av en rettferdig verden og en trussel mot livet på jorda.

DNP mener at en annen verden er mulig - uten utbytting, undertrykking og nød. Vi vil arbeide for en sosialistisk forandring i Norge og i hele verden. Vi vil et samfunn hvor den økonomiske makta er i hendene på arbeidsfolk. Vi vil et demokratisk og sosialistisk samfunn som styres etter mål om økologisk balanse, individuell frihet, kvinnefrigjøring, sosial rettferdighet og avskaffing av fattigdom. Vi vil en verden som er bygd på menneskerettigheter, felleskapsløsninger, frihet, og internasjonalt samarbeid. Vi vil en verden der undertrykte mennesker gjør opprør mot overgrep og utbytting, og at menneskene blir i stand til å skape en framtid der de selv tar makta - gjør revolusjon. Vi vil bidra til å skape grunnlaget for at menneskene kan utvikle et samfunn uten undertrykte og undertrykkere: Et klasseløst samfunn, der du yter etter evne og får etter behov..

Vi trenger et feministisk arbeiderparti som er i kommunestyre, fylkesting og på Stortinget. Vi trenger et parti som samtidig er en aktiv kraft der det viktigste skjer: på grunnplanet i fagbevegelsen, kvinnebevegelsen, bonde- og fiskarlag, miljøbevegelsen, det anti-rasistiske arbeidet, antikrigsarbeidet og Nei til EU.

DNP er et parti med store mål. Vi har medlemmer med allsidig og lang erfaring fra folkevalgte organ, fra fagbevegelsen, fra kvinnebevegelsen, fra miljøkampen og internasjonalt solidaritetsarbeid. Vi har ungdommer, feminister, antirasister, innvandrere og kulturaktivister. Vi ønsker å være et parti preget av åpenhet og gjensidig respekt, hvor uenighet verdsettes og politikk utvikles i et arbeidsfellesskap.

Bli med i arbeidet for å gjøre en ny og bedre verden mulig!

Vedtekter for DNP

§ 1 Namn og formål

- Partiet heiter {Det nye partiet (DNP)}. Det samiske namnet er {...}.
- DNP driv politisk arbeid på grunnlag av partiet sine program og vedtekter.

§ 2 Medlemene sine rettar og plikter

- Einkvan som godtar programmet og vedtektene til DNP og som betaler kontingenten, vert medlem i partiet.
- Eit nytt medlem har rett til å få ei innføring i kva partiet står for (program, vedtekter og partiarbeidet).
- Medlemene har rett til – gjennom ein grunnorganisasjon – å delta ved val av delegatar til årsmøte og landsmøte og til sjølv å vere delegat. Ingen kan binde korleis eit partimedlem skal røyste.
- Medlemene har rett til å anke vedtak frå eit organ til eit høgare organ.
- Medlemene har rett til å få rapportar om arbeidet til partileiinga og om utviklinga i partiet som heile.
- Partiet skal leggje til rette for at medlemene kan arbeide aktivt i lag. Medlemene bør om mogleg delta i lagsarbeidet.
- Medlemene skal betale medlemskontingent.

§ 3 Kontingent

- Landsmøtet fastset kor høg kontingenten er. Satsane skal graderast etter inntekt. Medlemene vert oppfordra til å betale meir enn sats.
- Landsstyret fastset reglar for innbetaling og kva verknad manglande innbetaling har på medlemsrettane.
- Minst halvdel av kontingenten skal tilfalle grunn- og fylkesorganisasjonane.

§ 4 Organisasjonsprinsipp

- DNP skal vere ein open organisasjon prega av gjensidig respekt, der usemje vert verdsett og politikk vert utvikla i eit arbeidsfellesskap. Lag og medlemmer skal gjere usemjer kjent i partiet for slik å bidra til politisk utvikling og eit reelt partidemokrati.
- Leiinga på alle nivå har eit særskilt ansvar for at mindretalssyn vert kjent og reelt handsama i partiet.

§ 5 Grunnorganisasjon

- Laget er den viktigaste eininga i par-

tiorganisasjonen. Laga gjer det konkrete politiske arbeidet, diskuterer og utviklar ny politikk og vel representantar til øvrige organ i partiet.

- Lag kan organiserast rundt bustad, arbeidsstad, bransje eller interessefelt. Alle medlemmer tilhøyrrer eit lag. Ein medlem kan berre ha medlemsrettar i eitt lag som har rett til å velje delegatar.
- Fylkesstyret godkjenner nye lag. Der det ikkje finst fylkesstyre, godkjenner landsstyret nye lag. Tvist om slik avgjerd kan ankast inn for landsstyret og/eller landsmøtet.
- Eit lag skal ha styre med minst leiar og kasserar. Fylkesstyret/landsstyret kan gjere unntak frå dette.
- Berre lag kan velje delegatar til årsmøte i høgare organ og til landsmøte. For å ha rett til å velje delegatar, må laget ha minst tre medlemmer og styre. To eller fleire lag kan velje å gå saman om å velje delegatar

§ 6 Kommuneorganisasjon

- I kommunar med berre eit lag er dette laget kommuneorganisasjon etter vallova.
- I kommunar med fleire lag skal det vere eit styre som koordinerer arbeidet. Om det høver best, kan eit slikt samordningsstyre dekke fleire kommunar. Dette styret representerer partiet i kommunen etter vallova. Styret kan bestå av representantar frå lagsstyra, eller det kan veljast på møte av delegatar frå laga eller på felles medlemsmøte (årsmøte) for heile kommunen. Valmåten vert fastset i lokal vedtekt. Vedtekten vert første gong fastsett på felles medlemsmøte.
- Det skal vere minst eitt felles medlemsmøte i kommunen kvart år.

§ 7 Fylkesorganisasjon

- Det skal om mogleg opprettast fylkestyre i alle fylke. Fylkesstyret skal minst bestå av leiar og kasserar. Det representerer partiet i fylket etter vallova.
- Om det ikkje er lag i eit fylke, kan fylkesorganisasjonen vere grunnorganisasjon også.
- Landsstyret godkjenner oppretting av fylkesorganisasjon. Tvist om slik avgjerd kan ankast inn for landsmøtet.
- Landsstyret kan godkjenne oppretting av ei samisk avdeling av DNP, og avgjer

om dette skal vere grunnorganisasjon eller fylkesorganisasjon eller organiserast på anna vis.

§ 8 Årsmøte

- Årsmøte i lag skal vere kvart år innan utgangen av februar. Det skal minst handsame rekneskap og velje styre. Årsmøtet skal varslast seinast ein måned før, og sakspapira skal vere hos medlemene seinast ei veke før.
- Årsmøte i fylkesorganisasjonane skal vere kvart år innan utgangen av mars. Til fylkesårsmøte vel laga delegatar etter medlemstal. Anna ordning kan fastsetjast i lokal vedtekt. Dato for årsmøtet og delegatnøkkelen vert fastset av fylkesstyret og skal gjerast kjent minst åtte veker før. Lag kan anke delegatnøkkelen inn for partileiinga innan to veker etter kunngjeringa. Sakspapir til fylkesårsmøte skal vere hos laga seinast to veker før møtet.
- Oslo er å rekne som fylke i samband med desse reglane.
- Ekstraordinært årsmøte i eit lag skal haldast om ein tredel av medlemene eller ein tredel av styret krev det. Ekstraordinært årsmøte i eit fylke skal haldast om ein tredel av laga eller ein tredel av styret krev det.

§ 9 Landsmøtet

- Landsmøtet er det høgste organet i DNP. Det skal haldast innan utgangen av mai minst annakvart år.
- Innkalling, framlegg til dagsorden, delegatnøkkel og oversyn over forslagsfrister for landsmøtet skal vere ute i laga minst 12 veker før møtet. Sakspapir irekna alle innsendte framlegg skal vere sendt delegatane seinast tre veker før landsmøtet.
- Landsmøtet skal minst handsame melding og reviderte rekneskap for perioden og handlingsplan og retningslinjer for budsjett for komande periode. Landsmøtet skal vidare velje partileiar, nestleiar(ar), kasserar, landsstyre og arbeidsutval, samt revisor(ar).
- For at eit lag skal kunne sende delegatar på årsmøtet, må det vere oppretta og godkjent innan 31. desember året før. Lag godkjent seinare skal få sende observatør til møtet.
- Det samla delegattalet vert fordelt på

fylka etter medlemstal 31. desember året før landsmøtet. Deretter fordelest delegatane på laga etter ein delegatnøkkel som landsstyret vedtar. Alle lag som er godkjent etter § 5e, skal ha minst ein delegat.

f) Delegatane vert valt med alminneleg fleirtal på lagsmøte (evt felles lagsmøte for fleire lag), der datoen er varsla minst tre veker før.

g) Berre valte delegatar har røysterett på landsmøtet. Landstyret har tale- og forslagsrett.

h) Ekstraordinært landsmøte skal haldast når ein tredel av laga krev det eller når fylkesorganisasjonar/lag som representerer minst ein tredel av medlemene, krev det.

§ 10 Landsstyret

a) Landsstyret leiar arbeidet mellom landsmøta innanfor rammer som går fram av vedtekter, program og landsmøtevedtak.

b) I landsstyret skal ein freiste å få ein så brei geografisk representasjon som mogleg. Minst ein av medlemene skal ha samisk bakgrunn. Leiaren i ungdomsorganisasjonen og ein til utpeikt av denne har fast plass i landsstyret med røysterett. Desse må vere medlemmer i partiet.

c) Landsstyret skal møtast minst tre gonger i året. Vedtak i landsstyret kan ankast inn for landsmøtet.

d) Landsmøtet vel eit arbeidsutval blant medlemene i landsstyret. Når landsstyret ikkje er samla, er arbeidsutvalet det høgste organet i DNP. Utvalet leiar det daglege arbeidet til organisasjonen i tråd med retningsliner frå landsmøtet og landsstyret. Leiaren i ungdomsorganisasjonen møter fast i arbeidsutvalet med røysterett. Arbeidsutvalet er hovudstyre i DNP.

e) Landsstyret kan oppnemne utval som får politisk og praktisk ansvar for særskilde felt.

§ 11 Nominasjonar

a) Når det skal stillast lister ved val til kommunestyre, skal det haldast nominasjonsmøte med røysterett for alle medlemmer som er busett i kommunen. Nominasjonsmøtet kan delegerer ferdigstilling av lista til styret i kommunen. Punktet gjeld også for stortings- og kommunevallista for Oslo.

b) Dersom det er direkte val til bydelsutval eller liknande, skal det gå fram av lokal vedtekt korleis nominasjonen skjer.

c) Når det elles skal stillast lister ved val til Stortinget eller fylkesting, skjer nominasjon på årsmøtet i fylkespartiet. Ferdigstilling av lista kan delegerast til fylkes-

styret.

d) Landsstyret fastsett reglar om nominasjon til sametingsvalet.

§ 12 Kvotering

a) I alle organ innanfor DNP, ved val av delegatar og ved nominasjon til DNP sine vallister skal det vere minst 50 prosent kvinner. For å sikre kvinner høgt opp på lister, bør minst annankvar kandidat vere kvinne. Unntak frå dette kan gjerast ved vedtak i landsstyret eller andre organ landsstyret gir slik myndigheit til.

b) Ein skal freiste å ha ein høg arbeidsandel i alle organ.

c) I skriftleg tilfang frå partiet sentralt (papir og nett) skal ein freiste å ha ein høg nynorskandel. Landsstyret skal kvart år vurdere situasjonen på feltet og drøfte kva tiltak som trengst. Det skal finnast oppdatert informasjonsmateriell på samisk.

§ 13 Disiplinærtiltak

Om ein medlem skadar eller motarbeider DNP eller bryt vedtektene, kan grunnorganisasjonen eller landsstyret sette i verk disiplinærtiltak. Desse er: åtvaring, tilbaketrekking frå verv, suspensjon eller eksklusjon. Vedtak om disiplinærtiltak skal vere skriftleg med grunngiving. Eksklusjon krev 2/3 fleirtal. Eksklusjon kan ankast til landsstyret og/eller landsmøtet.

§ 14 Rusmiddel

Møte i regi av DNP skal vere rusgiftfrie.

§ 15 Økonomiske spørsmål

a) All offentleg partistønad til DNP (gruppe-, representant- og røystestøtte, møtegodtgjersle m.m.) er DNP sin kollektive eigedom. Stønaden vert disponert av landsstyret til fordeling til lag, kommunar og fylke og til drift av DNP sentralt. Dette gjeld ikkje lokal offentleg stønad som har vilkår om berre lokal bruk. Medlemmer som får utbetalt godtgjersle, pliktar å sende denne over til DNP etter retningsliner vedtatt av landsstyret.

b) DNP løner sine tilsette etter prinsippet om likeløn. Dette gjeld både kontortilsette og lønna tillitsvalde. Landsstyret fastset løna.

§16 Ungdomsorganisasjonen

a) Raud Ungdom er ungdomsorganisasjonen til DNP.

b) Raud Ungdom har rett på tre delegatar på DNP sitt landsmøte. Desse må vere medlemmer i DNP.

c) I distrikt og på felt der det finst parallell organisering, skal Raud Ungdom inviterast til samarbeid med DNP. Lokale ved-

tekter fastset kva rettar dei har.

§ 17 Oppløysing

a) Framlegg om å oppløyse DNP eller slå partiet saman med ein annan organisasjon skal handsamast på to landsmøte med minst tre og høgst seks månaders mellomrom. Det første av desse skal vere eit ordinært landsmøte, og her krevst det 2/3 fleirtal for å gå vidare i prosessen. Det andre er eit ekstraordinært landsmøte. Dette stadfester eventuelt vedtaket om oppløysing eller samanslåing med alminneleg fleirtal. Samstundes vedtar dette landsmøtet kva som skal gjerast med partiet sin eigedom.

b) Framlegg om oppløysing kan berre kome frå organisasjonsledd i partiet eller landsstyret. Det må vere innkomen til partikontoret seinast 31. desember året før landsmøtet som først skal handsame det.

c) Fylkes- eller landsstyret kan oppløyse eller slå saman lag når det ikkje lenger er medlemsgrunnlag for å oppretthalde dei. Medlemene i laget har rett til å uttale seg på førehand. Fylkes- eller landsstyret vedtar også kva som skal gjerast med eigedomen til laget.

§ 18 Vedtekter og vedtak

a) Vedtak i DNP sine organ skal skje med alminneleg fleirtal, om ikkje vedtekt seier noko anna. Om to framlegg får like mange røyster, er ingen av dei vedtatt.

b) Om det er ulike tolkingar av vedtektene, gjeld arbeidsutvalet si forståing. Denne kan ankast inn for landsstyret, som skal handsame saka ved første høve. Om det trengst rask avklaring, kan telefonmøte eller liknande nyttast etter at alle partar har fått lagt fram sitt syn skriftleg. Landsstyret si avgjerd kan ankast inn for landsmøtet.

c) Vedtektene er juridisk bindande i tvistar som gjeld DNP sin eigedom.

d) Desse vedtektene kan berre endrast på landsmøte. Endring krev 2/3 fleirtal. Frist for å fremme forslag til endring av vedtektene er fire veker før landsmøtet tar til. Landsmøtet kan berre gjere endringar som heng direkte saman med framlegg som er sendt ut på førehand. Om ikkje landsmøtet vedtar noko anna, trer vedtektsendring i kraft straks.

e) Lokale og regionale organisasjonsledd kan ha egne vedtekter. Desse må ikkje bryte med dei sentrale vedtektene. Lokale vedtekter kan ankast inn for landsstyret.

Innstilling til landsmøtevedtak om kontingenten, jf § 3 i vedtektene

Kontingenten i DNP vert fastsett etter inntekta til medlemen.

Studentar, skoleelevar, arbeidslause og andre med årsinntekt på under 190.000 kroner, betaler minimum 150 kroner. Medlem som har årsinntekt på inntil 450.000 kroner, betaler minimum 450 kroner. Medlem som har høgare årsinntekt enn dette, betaler minimum 900 kroner.

Medlem kan betale kontingent ved ordning som Raudreven, dersom årssummen minst blir i samsvar med satsane over.

Årsmøte i lag og fylkesorganisasjon kan vedta at laget skal ha ein lokal, friviljug tilleggskontingent.

Medlemer som har betalt kontingent for RV eller AKP i 2007, er – om dei ønskjer det – medlemer av DNP i 2007 utan å betale ytterlegare kontingent.

Innstilling til formalvedtak på RV-landsmøtet

RV-landsmøtet vedtar å endre partiet sine vedtekter i samsvar med vedlegg [som inneheld vedtektene over]. Namneendringa trer i kraft først 1. oktober 2007.

Medlemmer av AKP, som ikkje allereie er medlemer i RV, vert – om dei ønskjer det – medlem av RV med umiddelbar verknad.

RV overtar AKP sine eigedelar, gjeld, plikter og rettar, slik det er avtalt mellom organisasjonane.

I alle kommunar og fylke der RV har lokalavdelingar, held det lokale partistyre fram som partistyre inntil det er gjort nytt styreval i samsvar med dei nye vedtektene. I kommunar der RV ikkje har lokalavdeling, vert eventuell lokalavdeling av AKP lokalavdeling av RV med umiddelbar verknad. Det lokale partistyre i AKP vert då partistyre i RV og fungerer inntil det er gjort nytt styreval i samsvar med dei nye vedtektene.

Fullmakt:

AU i RV får fullmakt til å justere denne innstillinga, om det trengst av juridiske grunnar for å gjennomføre intensjonane i vedtaket. Samordningsforumet skal høyrast i saka.

Høring om navn på DNP

Ledelsene i de tre organisasjonene (RV, RU, AKP) har vedtatt at før det konkluderes hva det nye partiet skal hete, skal det gjennomføres en høring i lagene. Navnevalget skal skje på del 1 av stiftelsesmøtet, og vi må sette en frist til 28. februar for å komme med innspill til AU på navnevalg. Innspillene sendes til rv@rv.no

Innen forslagsfristen den 28. januar var det kommet 12 navneforslag, og det er disse forslagene Landstyret ber om tilbakemelding på.

Rødt Valg

Rødt!

Solidaritet

Rød Samling

Rød Alliance

Rødt Folkeparti

Rød Venstreallianse

Rødt Parti

Rødt Venstreparti

Rødt Kommunistparti

Rød Solidaritet

Respekt

Prinsippprogram for

1. En annen verden er mulig

Aldri før har menneskeheten rådd over så store ressurser som i dag. Teknologien og kunnskapsnivået gjør oss i stand til å produsere, samhandle og kommunisere med hele verden. Samtidig sliter vi med sult, krig og rasing av naturen. Makt og ressurser er grunnleggende urettferdig fordelt. Noen få eiere av aksjer og selskaper kontrollerer mesteparten av jordas ressurser. Menn tjener bedre og har større frihet enn kvinner i hele verden. Ei gruppe rike, industrialiserte land dominerer verden politisk, militært og økonomisk, mens andre deler av verden er preget av fattigdom og avmakt.

Vi blir fortalt at det er umulig å gjøre noe med urettferdigheten. Dagens kapitalistiske samfunn blir presentert som evig og uforanderlig. Men det finnes ingen evigvarende samfunnsformer. Gang på gang

har vilkårene endret seg, slik at folk har kunnet forandre samfunnet til noe bedre. Gang på gang har selv de mest stabile sivilisasjonene og de sterkeste maktapparatene rast sammen. Heller ikke kapitalismen vil vare evig.

DNPs mål er en verden uten undertrykking og utbytting som bygger på solidaritet og rettferdighet. En verden der alle mennesker har like vilkår.

Fundamentet for kampen for sosialisme er solidaritet. Vi mener at det er kapitalismen, og ikke menneskets natur, som er hindringa for å skape et rettferdig og solidarisk samfunn. DNP er mot liberalis­mens tro på fri konkurranse som grunnlag for samfunnsutviklinga. Vi mener det er forkastelig å forsvare et samfunn som har som mål å skape vinnere og tapere av folk.

Målet er ikke at alle mennesker skal være like og leve likt, men være like i verdi og gis like muligheter til å utfolde seg.

Hver for oss kan vi ikke stå opp mot kapitalismens undertrykking. Bare sammen kan vi endre verden og skape frihet – for den enkelte, for samfunnet og for menneskeheten.

Utviklinga av det sosialistiske samfunn er ikke gitt på forhånd. En demokratisk sosialisme vil til enhver tid utvikles av menneskene i samtiden. Ikke desto mindre er det viktig å skape forestillinger som bryter med den kapitalistiske mulighetshorison­ten som til daglig begrenser oss. Med utgangspunkt i visjonen om det klasseløse samfunn drømmer vi om menneskehetens frigjøring.

2. Kapitalismen

2.1 Hva er kapitalismen?

Kapitalismen er det økonomiske systemet som dominerer så og si hele verden i dag, inkludert det norske samfunnet. Det bygger på at eiendomsretten til sentrale ressurser og produksjonsmidler er i hendene på ei relativt lita gruppe mennesker – kapitalistene. De eier kapital, som er oppsamla verdier skapt av andres arbeid, og som forblir kapital ved at den gang på gang settes inn i utbytting av andres arbeidskraft.

Produksjonen i samfunnet har derfor som formål å skaffe overskudd og inntekter til de som kontrollerer den, og styres ikke ut fra et ønske om å dekke folks behov. Det er den private profitten som er målet for de økonomiske prioriteringene. Kapitalistene må hele tida få kapitalen sin til å vokse om de ikke skal bukke under i konkurransen. Dette systemet driver fram en ødeleggende kamp om makt og kapital,

som fører til utbytting, krig og rovdrift på mennesker og miljø.

Sammenlikna med tidligere samfunns­systemer var kapitalismen et framskritt i menneskenes historie. Kapitalismen har utvikla politiske og demokratiske rettigheter. Selv om disse bare kan utnyttes fullt ut av et lite mindretall, er de like fullt viktige for folk i det daglige. De er også svært viktige i kampen for økt demokrati og sosialisme. Den framskrittssvennlige sida ved kapitalismen er forlengst historie, og i dag er den en trussel mot alt liv på jorda.

2.2 Klassedelinga

DNP mener at vi lever i et samfunn der folk tilhører forskjellige samfunns­klasser. Dette former livene deres, og avgjør hvor stor makt de har i samfunnet og over sin egen hverdag. Klassetilhørigheten er basert på hvilken posisjon en har i samfun-

net, spesielt hvor stor innflytelse og kontroll man har over det økonomiske livet.

Den private eiendomsretten er sentral for klassedelinga. Borgerskapet er de som eier og kontrollerer den samfunns­messige produksjonen. Typiske medlemmer av denne klassen er eierne og direktørene i bedriftene. Blant disse igjen utgjør eiere og sjefer i de største selskapene en dominerende elite. Disse relativt få menneskene har både makt og rikdom som hever dem skyhøyt over vanlige folk. Rikdommen opparbeider de seg gjennom at det er de som disponerer overskuddet som de ansatte i selskapene skaper. I tillegg vil det være naturlig å inkludere toppsjiktet i statsapparatet i denne gruppa.

På motsatt side har vi arbeiderklassen, der alle er nødt til å selge arbeidskrafta si for å leve. Arbeiderne har tre fellestrekk: De eier ikke produksjonsmidler, de er avhen-

r det nye partiet

gige av å selge arbeidskrafta si, og de har ikke posisjoner i samfunnet som gir dem avgjørende makt over andre. I Norge tilhører det store flertallet denne gruppa. En stadig større del av disse er arbeidsløse og uføretrygda som følge av økt brutalisering i arbeidslivet. På verdensbasis utgjør også fattige arbeidsløse og småbønder svært store grupper.

Mellom de to klassene finner vi mellomlagene eller småborgerskapet, som består av folk som hverken er reine lønnsarbeidere, eller eier viktige produksjonsmidler. Mellomlagene har større frihet til å definere innholdet i eget arbeid, og kan ha større makt i produksjonen enn arbeiderklassen, men de har mindre samfunnsmessig makt enn borgerskapet. Det er ei gruppe som består av akademikere, mellomledere, heltidsbønder, sjøleiene fiskere, andre små næringsdrivende og eiere av småbedrifter.

Formålet med en slik klasseanalyse er å kunne se hva slags samfunnsmessige interesser ulike mennesker har, og skjønne maktforholdene i samfunnet. DNPs klasseanalyse er ikke noe endelig svar – klasseforholdene i samfunnet endrer seg stadig. Nye grupper kommer til, og statusen til andre grupper endrer seg. Et eksempel er hvordan forholdene for grupper med høyere utdanning har endra seg. Før utdanningsekspløsjonen på 1960- og 70-tallet var høyere utdanning en nærmest automatisk inngangsbillett til høyere status, lønn og innflytelse. Så gikk universitetene og høyskolene fra å være forbeholdt de få til å bli masseinstitusjoner. Høyere utdanning ble i større grad en nødvendig forutsetning for stadig flere arbeidsoppgaver, og dermed ble også verdien av den forringet. Profesjoner med høyere utdanning fikk i flere tilfeller redusert samfunnsmessig status. I dag vil det være naturlig å inkludere mange av disse gruppene i arbeiderklassen.

Det er arbeidet folk utfører som skaper samfunnsmessige verdier, men i et kapitalistisk system blir disse verdiene kontrollert av andre enn arbeiderne. Gjen-

nom sin råderett over produksjonsmidlene tilegner borgerskapet seg overskuddet fra produksjonen. En økende andel går til overklassens berikelse i stedet for til samfunnsmessige investeringer og tjenester som kan dekke folks behov. Dette gjør at arbeiderklassen har interesse av å fjerne kapitalismen, og innføre samfunnsmessig, demokratisk kontroll over ressursene. DNP mener motsetninga mellom de som eier og de som arbeider, mellom borgerskap og arbeiderklasse, er den mest grunnleggende motsetninga i samfunnet. DNP er et parti som slåss for arbeidernes interesser.

Siden samfunnet er delt i klasser som har ulike interesser, er kapitalismen et samfunn der det hele tida foregår klassekamp. I Norge ser vi det tydelig for eksempel under lønnsoppgjørene. Da står kampen om hvor stor del av overskuddet eierne (arbeidsgiverne) skal få, og hvor mye arbeiderne skal beholde. Men klassekampen tar også mange andre former. Kamp om politikk og lovverk formes av de ulike klasseinteressene. Kapitaleierne har interesse av et lovverk som tillater dem sterkere utbytting, noe vi så i kampen om ny arbeidsmiljølov. De er ikke interessert i et godt vern av arbeidernes rettigheter, da dette innskrenker deres makt. Arbeiderne på si side har interesse av at eiernes friheter reguleres.

2.3 Klassebevissthet

Kapitalismen bygger på en grunnleggende tvang: Maksimal lønnsomhet er eneste drivkraft. Stadig nye områder underlegges kapitalens ekspansjon slik at lønnsomhet blir rettesnor på stadig flere områder av livet. Dette leder til at stadig nye grupper blir lønnsarbeidere for kapitalen, der trygghet for framtida blir avhengig av kapitalens profitt. Jo mer folk slåss mot denne utviklinga og lærer seg å kjenne hvor og hvem fienden er, jo mer fellesskapsfølelse vil de kunne utvikle, og jo mer vil de se hvordan deres egne interesser hører sammen med andre lønnsarbeideres interesser. Slik, gjennom klassekamp og felles praksis, kan den bevisstheten vokse fram

som skaper en sjøbevisst arbeiderklasse som kan true kapitalens herredømme

For å oppnå sitt mål om stadig vekst, er det sentralt for kapitalismen å øke forbruket. Et viktig middel for å nå dette målet er at menneskene ser på seg selv som forbrukere og definerer seg selv ut fra det. Når man definerer seg selv som forbruker, heller enn ut fra rollen man har i produksjonen av verdier i samfunnet, svekker dette klassebevisstheten.

2.4 Kulturkampen

Maktforholdene i samfunnet har alltid fått konsekvenser for hvordan kulturlivet utformes. Kirkas sterke rolle i middelalderen gjenspeilte seg i den dominerende plassen den hadde innafor kulturproduksjonen. Under kapitalismen er det stort sett ikke slik at borgerskapet direkte dikterer innholdet i ulike kulturuttrykk. Men likevel blir kulturen preget av interessene til de som styrer samfunnet. Både den opposisjonelle og den samfunnsbevarende kunsten og kulturen er preget av styresettet. De retningene som ikke stiller spørsmål ved samfunnets oppbygging blir prioritert foran kunst- og kulturuttrykk som tør dette. De dominerende massemediene kontrolleres av store kapitalgrupper eller staten, og ytringsfrihetens kår begrenses av dette.

Vi hører ofte at vi egentlig lever i et samfunn uten klassemotsetninger og at enhver er sin egen lykkes smed. Måten kjønnsrolleidealene presenteres på, skaper ei oppfatning om at menn og kvinner må ha helt bestemte roller i samfunnet.

Den formen for samfunnsorganisering som råder i de rike vestlige landene framstilles som den eneste naturlige samfunnsformen. Den ekstreme varianten av dette standpunktet er ideen om den moderne kapitalismen som Chistorias endestasjon. Sluttføringa av all politisk og sosial utvikling. Vi må utfordre ikke bare herskernes økonomiske og politiske makt, men også deres monopol på å fortolke og skildre verden.

Homofil kjærlighet er en del av det menneskelige mangfoldet. I dag skjer det ei juridisk og sosial diskriminering av de som ikke følger samfunnets strenge inndeling i to kjønn med ulike roller. DNP slåss for et samfunn fritt for undertrykking basert på seksuell orientering. Veien til lesbisk og homofil frigjøring består både av kamp for juridiske rettigheter, som f.eks. samboerskap/ekteskap og rett til familie, og av kamp mot det heteronormative idealet.

2.5 Et system som gjør folk ufri

Kapitalismen har revolusjonert produksjonen, skapt et verdensmarked og revet ned gamle eiendomsforhold. Den har utvikla produksjonen slik at sult og nød kunne vært avskaffa. Etter den kalde krigen har kapitalismen skapt enorm vekst sammen med enorm fattigdom i stadig nye land.

I stedet for at økonomien styres etter langsiktige planer for å dekke menneskenes viktigste behov, er kapitalismen en blind utviklingsform. Det eneste viktige spørsmål for kapitalistene er maksimal lønnsomhet. Kapitalismens vesen er å endre alle sosiale forhold til kapitalforhold. Den stiller ingen spørsmål om hva som er verd å bevare i det gamle, ingen spørsmål om hva den vil. Ingen kan skaffe seg oversikt over hvor utviklinga fører hen, ikke engang hvilket siktemål den skal ha. Om den videre kapitalistiske utviklinga er av det gode eller av det onde, er et spørsmål kapitalismen ikke kan besvare. Den utvikler seg etter sin egen grunnleggende lov – verdikokingstvangen. Bare gjennom å styrte kapitalismen kan menneskene fritt velge sin framtid

For arbeiderne er livet under kapitalismen i tillegg grunnleggende usikkert, fordi systemet jevnlig skaper kriser for å utrydde ulønnsom produksjon og legge grunnlag for ny lønnsom produksjon.

2.6. Den norske kapitalismen

Den norske velferdsstaten er vel verdt å forsvare. Den har vokst fram gjennom en langvarig politisk og sosial kamp med arbeiderbevegelsen som viktigste kraft og kvinnebevegelsen som den nest viktigste. Folketrygdens pensjonsordning og uførepensjon, enhetsskolen, barnehager, offentlig helsevesen, sjukelønnsordninga, svan-

gerskapspermisjon, arbeidsledighetstrygd, sosialhjelp og arbeidsmiljølov er ordninger som sikrer folk flest en grunnleggende trygghet og gir grunnlag for et samfunn med mindre forskjeller enn i mange andre land. Staten har også stått for utbygginga av infrastrukturen i samfunnet vårt: Post, tele, vei, vann, kloakk, jernbane, fly og strømnnett. Det er en historisk tradisjon for at våre rike råvareressurser blir brukt til å bygge ut landet. Hjemfall, råfisklov, industrikraftkontraktene og starten på oljealderen i Norge er eksempler på dette. I tillegg står

samvirkebevegelsen sterkt, spesielt blant bønder og fiskere. Den norske velferdsstaten er godt utbygd, men velferdsstater har vokst fram på samme vis i de fleste vestlige land. Framveksten av velferdsstatene er både i Norge og andre land et resultat av klassekompromiss.

Toppene i LO og Arbeiderpartiet har siden andre verdenskrig hatt en korporativ samarbeidsmodell med tilknytting til ulike organer og utvalg. LO-toppene går inn og ut av statsrådsposter og styreverv. Lederne i de andre hovedorganisasjonene strever etter liknende posisjoner. Klasse-samarbeidspolitikken skal hindre opprør og motstand og sikre privatisering.

Den private kapitalen i Norge har tradisjonelt vært lite konsentrert. Helt fram til slutten av 1900-tallet har staten og kommunene spilt ei sentral rolle, både som eiere og gjennom politisk styring.

Fra 1980-åra av, da oljeinvesteringene begynte å hope opp profit, har det skjedd ei rask utvikling med sentralisering av kapitalen, kapitaleksport og utflugging av næringsvirksomhet fra det norske borgerskapet si side. Det norske storborgerskapet sikter mot det globale markedet, tar del i det globale utbyttingskappløpet og utnytter rått de nasjonale ressursene til

slike formål. Samtidig legges landet åpent for den internasjonale storkapitalen.

For at profitten skal kunne holde tritt med den voldsomme veksten i kapitalmengde, trekkes nye områder inn i vareøkonomien. Dette er drivkrafta bak privatiseringa av velferds- og infrastruktursektorene, en livredningsmanøver for kapitalen som fører til at velferdsstaten som sosial og politisk stabilisator raseres. Hvor lenge kapitalistene kan holde økonomien i gang ved å rane felleskassa, vil dermed også være et politisk spørsmål.

Privatiseringa og dereguleringa er imidlertid ikke uttrykk for at staten spiller ei mindre rolle. Den brukes i stor grad for å sikre utvidinga av markedsøkonomien og opptre også sjøl som aktør i markedet. I Norge er det fortsatt slik at staten kontrollerer langt mer av næringsvirksomheten i landet enn tilfellet er i de fleste andre vesteuropeiske landa.

Staten har veldige inntekter av oljevirkosomheten. Derfor er staten den overlegent største kapitalisten i Norge. Den er gjennom oljefondet en internasjonal finanskapitalist, og Statoil/Hydro er et betydelig multinasjonalt selskap med imperialistiske ambisjoner. Oljeinntektene blir altså brukt som kapital til å utbytte arbeiderklassen og folket i andre land.

2.7 Staten under kapitalismen

Velferdsstaten er et særtrekk ved mange land. I Norge har denne vært spesielt godt utbygd. Først og fremst som resultat av klassekamp, men også fordi utviklinga av næringslivet krevde infrastruktur, utdanning og andre velferdsordninger.

Det er fortsatt nødvendig å videreutvikle dette. Men borgerskapet har lenge sett voldsomme fortjenestemuligheter innafor det som var, eller fortsatt er, offentlig. Derfor ser vi i alle land et voldsomt press for privatisering som begynner med å omgjøre det offentlige til aksjeselskap eller foretak, fortsetter med delsalg for å ende med privatisering. Og enda om sektorene ikke blir overtatt av private helt og fullt, så ser vi at samfunnsmessige mål erstattes av kampen for maksimal profit slik det har skjedd med Telenor og Posten. I alle land arbeides det nå for å la det samme skje med utdannings-, helse- og omsorgssektoren.

Slik ser vi at også den norske staten mer og mer tydelig tjener borgerskapet, at også vår stat er en klassestat. Som politisk system eksisterer kapitalismen under mange og ulike styreformers: Parlamentarisme, korporativt samarbeid mellom stat og næringsorganisasjoner, autoritært diktatur og fascisme. De fleste rike og politisk stabile kapitalistiske landene har i dag allmenn stemmerett og valg til representative forsamlinger. I land som vårt blir staten oftest framstilt som en nøytral part. Det politiske systemet bygger offisielt på at det skal være ytrings- og organisasjonsfrihet og individuell rettssikkerhet. Men disse rettighetene er begrensa, og i

de fleste land brytes de mer eller mindre. Staten eksisterer ikke uavhengig av maktrelasjonene i samfunnet. Det er borgerskapet, ikke arbeiderklassen og folket, som har makta over staten under kapitalismen. Hele lovverket er utforma med det frie markedet og den private eiendomsretten i bunn. Også i vårt land har vi sett hvilke midler staten er villig til å ta i bruk, f.eks for å slå ned noe såpass ufarlig som Alta-aksjonen. For å forpurre opprør og klassekamp har ethvert klassesamfunn etablert overvåkings- og kontrollsystemer som arbeider både åpent og i det skjulte. Formålet er å vanskeliggjøre arbeidet til all opposisjon og forberede tiltak i tilfelle

store samfunnsmessige kriser skulle oppstå. Dette viser at demokratiet er greit så lenge kapitalens interesser ikke trues.

I hele den vestlige verden øker kontrollsystemene dramatisk under dekke av "krigen mot terror". Vi vil aldri godta overvåkingssamfunnet der innskrenking av de demokratiske rettigheter ses som nødvendig. Vi frykter den profesjonaliseringa av det norske militæret som nå foregår, der hovedvekten legges på å delta i operasjoner i andre land. Norge blir mer og mer en juniorpartner i USAs tokter over hele verden, også militært.

3. Imperialismen

3.1 Kapitalismen må ekspandere

Kapitalismens behov for kontinuerlig vekst fører til at ulike selskap vokser til et punkt der deres nasjonale marked ikke er nok. Det klarer verken å ta unna alle varene som blir produsert eller å tilføre nok råvarer. Det blir nødvendig å vokse internasjonalt. Eksport av kapital kommer i tillegg til vareeksport, og finanskapitalen blir dominerende. Stormaktene har delt opp verden mellom seg, og de store flernasjonale selskapene kontrollerer det meste av verdenshandelen, råvaretilgangen og prisfastsettninga.

Under kapitalismen foregår det en stadig kamp, med både økonomiske og militære midler, mellom kapitalgrupper og mellom kapitalistiske land og grupper av land, for å få tilgang til nye ressurser, billig arbeidskraft og nye markeder. Denne kampen foregår på ulikt vis alt etter den internasjonale situasjonen, styrkeforholda klassene imellom og den teknologiske utviklinga. Historia har mange eksempler på at stater har gått til krig og erobring for å sikre egne selskaper spillerom. Det borgerskapet som har den sterkeste militærmakta til rådighet, kan også tvinge fram økonomiske fordeler uten å gå så langt som til krig.

3.2 Imperialismen er en følge av systemet

Den ekspansive politikken ulike land fører er en følge av kapitalismens behov for

vekst. Dette kan være direkte og opp i dagen, som når britene med militærmakt tvang asiatiske land til å åpne markedene sine for britiske produkter, eller når USA går til krig for å skaffe seg kontroll over Midtøstens oljeressurser.

Det er ikke tilstrekkelig for de store selskapene å utbytte arbeidsfolk i sitt eget land. De får en enorm ekstraprofitt ved å utnytte billig arbeidskraft, inkludert bar-

rialistiske verdenssystemet til ei enorm skeivfordeling av ressurser. Selskaper i de rike, industrialiserte landa håver inn store overskudd fra sine avdelinger i fattige land. Resultatet er sult, nød og fattigdom.

3.3 Økonomisk globalisering

Proessen vi har sett de siste tiåra, som blir kalt globalisering, er en naturlig følge av det imperialistiske systemet. Men

globalisering er på mange måter bare ei formalisering og systematisering av de internasjonale dominans- og utbyttingssystemene. Det er viktig å skille mellom globalisering i form av økt kulturutveksling, og den økonomiske globaliseringa. Det nye i etterkrigstida er hvordan store transnasjonale selskaper i de rike landa presser fram internasjonale institusjoner, avtaler og regelverk som binder landa til å godta økonomisk ekspansjon inn i stadig nye områder. Gjennom utvikling av internasjonale økonomiske

systemer, som WTO, Pengefondet og Verdensbanken, presses det fram et frihandelsystem. Det tvinger fattige land til å godta at disse selskapene får etablere seg, i økende grad også i konkurranse med offentlig sektor.

EU, WTO, Pengefondet og Verdensbanken er oppretta først og fremst for å harmonisere regler til fordel for kapitalens frie flyt.

nearbeid, i fattige land. Dette får de også ved å skaffe seg kontroll over naturressurser og tilgang til nye markeder. Redskapene de bruker er markedspekt med overnasjonale institusjoner som WTO, Verdensbanken og EU - og til syvende og sist militærmakt.

Siden ekspansjonen er drevet av behovet for maksimal fortjeneste, fører det impe-

Beslutninger som tidligere er tatt på lokalt eller nasjonalt nivå etter en politisk prosess, avpolitiseres ved at de underlegges de internasjonale institusjonenes kompetanse. Dette fører til at beslutninger blir tatt stadig lenger unna folk og i lukka rom.

Den økonomiske imperialismen innebærer et kontinuerlig press for å underlegge absolutt alle deler av samfunnet samme markedslogikk. Det drives fram med slik kraft fordi det tjener interessene til den internasjonale overklassen – en overklasse som har mangedobla sin del av jordas totale ressurser i løpet av de siste tiåra. Det finnes ingen grenser for hva som skal innordnes det internasjonale markedet: Helsetjenester, utdanning, drikkevann og genetisk arvemateriale skal alle bli produkter det kan tjenes penger på.

3.4 Imperialismen avler motstand

Når rike land og storselskaper tar seg til rette, skapes det motstand. Dels tar denne motstanden form av klassekamp fra arbeiderne og andre som rammes av politikken, men den tar også form av nasjonale og religiøse bevegelser.

Vesten har en lang tradisjon for å sette ulike folkegrupper opp mot hverandre og oppmuntre til etniske konflikter. Den norske staten har ei lang historie i undertrykking av det samiske folket. Dette er en skammelig del av norsk historie, som DNP tar skarpt avstand fra. Vesten har også i hundrevis av år støtta opp under sterkt undertrykkende regimer i fattige land, noe som har sikra utvinning og eksport av ressurser. Gjennom hele 1900-tallet så vi derfor en serie nasjonale opprør. Konsekvensen var at det gamle kolonisystemet fullstendig brøt sammen.

Dessverre betydde ikke dette at den økonomiske dominansen forsvant, den tok bare nye former. Nasjonale opprør er likevel nødvendige og rettferdige. Det er en sentral oppgave for DNP å vise solidaritet med fattige, utbytta folks kamp for rettferdighet og frigjøring, enten det er i Palestina eller Chiapas, i Irak eller Kurdistan. DNP anerkjenner nasjonenes rett til selvbestemmelse. Retten til sivil og militær motstand mot okkupasjon og undertrykking er en grunnfesta rett for alle verdens folk.

I mange land fører ulike faktorer, ikke minst knallhard undertrykking av all politisk opposisjon, til at motstandsbeve-

gelsene tar religiøs form. Framveksten av politisk islam i Midtøsten er et eksempel på dette, på samme måte som frigjøringsteologene i Latin-Amerika. For DNP er det viktig å erkjenne at slike bevegelser oppstår som en del av rettferdig kamp mot undertrykking, og derfor fortjener solidaritet. Samtidig skal vi ikke ukritisk omfavne alle mulige politiske bevegelser som slåss mot imperialismen. Vi tar avstand fra overgrep mot sivile, innskrenking av demokratiske rettigheter og undertrykking uansett hvor i verden det skjer eller hvem som står bak.

3.5 Imperialismen fører til krig.

Imperialismen fører ikke bare til utbytting og nasjonal undertrykking av folk og nasjoner i den tredje verden. Det internasjonale borgerskapet konkurrerer også om dominansen i de imperialistiske landa, der de største vare- og finansmengdene er konsentrert. Disse landa utvikler seg ujevnt, og det fører igjen til desperat kamp om makt og ressurser.

Sjølråderetten til mange land i vår del av verden undergraves av organisasjoner som WTO og EU/EØS. De fratras nasjonalstatene kontroll over naturressurser og økonomi, og innlemmer dem i stormaktes militære sikkerhetssystemer.

Til tross for at vi i siste halvdel av det forrige hundreåret hadde ei formell avkolonisering, så er den nasjonale undertrykkinga langt fra historie. Den tar bare nye former.

I forrige århundre førte imperialistiske staters rivalisering og ekspansjonsforsøk til to verdenskriger. Siden har rivaliseringa mest tatt form av lokale kriger i og mot fattige land. På lengre sikt er faren for nye storkriger mellom imperialistiske stormakter en vedvarende trussel mot folk i hele verden.

3.6 Norge er en imperialistisk stat

Den norske kapitalistklassen deltar stadig mer offensivt i det imperialistiske systemet. De store olje- og gassressursene har gitt Norge muligheter til å opptre som en stor kapitaleksportør, med tunge investeringer i det internasjonale finansmarkedet. Store statlige fond og de delvis statlige eide oljeselskapene Statoil og Hydro har vært viktige redskaper for norsk imperialistisk ekspansjon. Det norske borgerskapet søker å forsvare sine interesser ved

å knytte seg tett til USA og EU.

Norge er nå en av verdens største oljeeksportører, og utnyttinga av de norske gassressursene er bare i startfasen. Dette har svært stor betydning for klassekampen i Norge, for samfunnsutviklinga og for Norges forhold til andre land. Industrien er blitt særlig raskt nedbygd i Norge, og det som er igjen av den, er i stor grad basert på oljevirksomheten. Som et resultat av denne næringspolitikken har det norske storborgerskapet eiendom og fond i utlandet som det kan bygge sin fortsatte eksistens på.

Norske storselskaper som krever rett til fri flyt av sin kapital og sine investeringer må gi tilsvarende motytelser til utenlandsk kapital. Derfor ivrer det norske borgerskapet for EU-medlemskap og EØS- og WTO-avtaler.

Den norske oljepolitikken har i stor grad tjent USAs interesse av å kontrollere oljeproduksjonen i verden. Den norske gasspolitikken blir nå lagt om i tråd med krava fra EU. Slik tjener de norske politikerne de største imperialistmaktene. Stille krav til oljepolitikken er en viktig del av den anti-imperialistiske kampen i Norge.

Til tross for bildet som blir tegna av Norge som nøytral, internasjonal fredsmekler, opptre landet mer og mer åpent som agent for stormaktsinteressene, særlig USAs. Det gjelder også på det militærpolitiske planet. Tilpasninga av det norske militæret til den nye NATO-doktrinen er et eksempel på Norges avhengighetsforhold til USA. Militærapparatet knyttes sterkere til de imperialistiske storebrødrene i takt med den økonomiske satsinga i utlandet. Forsvar av norsk territorium er blitt ei underordna sak. Det viktigste er å sikre borgerskapets investeringer i utlandet.

3.7 Mot norsk sjåvinisme

Kapitaleksporten fra norske storselskaper har også bidratt til den sterke veksten i selskapene og i norsk økonomi. Også arbeiderklassen og fagorganiserte har til en viss grad tjent på denne imperialistiske politikken. Dette har bidratt til styrka norsk sjåvinisme og har hindret solidariteten med undertrykte folk. DNP vil slåss mot sjåvinistiske ideer i arbeiderklassen.

Det er en sentral oppgave for revolusjonære å motarbeide all norsk imperialisme.

DNP godtar ikke at Norges rikdom skal bygges på utbytting og undertrykking av andre folk. Vi godtar ikke norske kapitalisters rett til å gjøre seg feite på å utsuge verdens elendige.

3.8 Undertrykkinga av den samiske urbefolkninga og nasjonale minoriteter

Den norske staten er grunnlagt på territoriet til to nasjoner, den samiske og den norske. Koloniseringa har delt den samiske nasjonen mellom fire stater. Den norske staten har systematisk rana til seg samisk land og undertrykt samisk økonomi, kultur og språk. DNP mener samisk sjølrådere rett i samiske områder må garanteres.

I tillegg til den samiske urbefolkninga, er kvener, rom (sigøynere) og romanifolk/tatere utsatt for undertrykking. Det voksende antall innvandrere fra andre nasjoner, er med på å gjøre Norge til et flerkulturelt samfunn. Også denne gruppa utsettes for diskriminering og rasisme.

3.9 USA som verdensmakt

I dag er det n stat som inntar en helt sentral posisjon i det internasjonale økonomiske systemet – USA. Landet er den dominerende makta både økonomisk og militært. Det er ofte USAs behov for ekspansjon og forsvar for egne interesser som skaper større internasjonale konflikter og kriger. Dette blir forsvart gjennom at overklassen der bruker patriotisme, religion og "krigen mot terror" for å mobilisere støtte til utenrikspolitikken.

Dette har ingenting å gjøre med at USA i utgangspunktet er verre, eller mer imperialistisk innstilt enn andre stater, det er et spørsmål om økonomiske og militære styrkeforhold. De europeiske statenes imperialistiske historie burde fungere som en effektiv kalddusj på dem som skulle tro at en europeisk stormaktsblokk kan være et godt alternativ til USAs dominans. Målet for revolusjonære må være å begrense alle imperialistiske staters ekspansjon, ikke å støtte den ene blokka framfor den andre. Det er selve det imperialistiske systemet som er problemets rot.

3.10 Kulturimperialisme og rasisme

Imperialismen fører med seg kulturell dominans, og det skapes politiske og kulturelle forestillinger som skal rettferdiggjøre utbytting og krig.

Kulturindustrien i de rike landa er en viktig ekspansiv industri. Gjennom massiv eksport av kulturprodukter blir "våre" perspektiver og syn på samfunnet framstilt som det eneste naturlige. Det spres et bilde av kapitalismens forbrukersamfunn som det ypperste ideal. Vestlig kultureksport fortrenger lokal kultur verden over, og fører til mindre mangfold. De grovt urettferdige og umenneskelige makt- og undertrykkingssystemene i verden skaper et sterkt behov for teorier som kan rettferdiggjøre tingenes tilstand.

På 1800-tallet var raseteorier viktige for å legitimere imperialistisk ekspansjon. Ideen om de såkalte menneskerasene er ikke biologisk, men sosial. Kjerna i rasismen er ei deterministisk tenkning som sier at menneskene har forskjellig verdi og muligheter ut fra hvilken ÇraseE de er født inn i.

Selv om denne typen raseteorier har liten oppslutning i dag, er det liten tvil om at det spres rasistiske myter og forestillinger. Folk i den tredje verden blir framstilt som primitive, hjelpeløst lidende, eller barbariske. Dette gjør det vanskelig for folk i Norge og andre land å solidarisere seg med dem. I tillegg er informasjon om rike stater eller selskapers framferd i fattige land lite framme i media.

En revolusjonær bevegelse må konsekvent avvise alle rasistiske og fordømmende myter og teorier, og stille seg solidarisk med undertrykte folks kamp mot urettferdighet. Det er bare når vi innser at deres kamp også er vår kamp, at vi kan vinne

fram – et folk kan ikke frigjøre seg selv så lenge de holder andre nede.

3.11 Internasjonal kamp mot imperialismen

Imperialismen fører til undertrykking og utbytting av folk over hele verden. Den skaper sterke indre motsetninger og fører til krig. I dag utgjør den en trussel for alt liv på jorda.

Dette legger grunnlaget for å forene folk på tvers av landegrensene i en felles kamp mot systemet, samtidig som en utnytter de indre motsetningene til egen fordel.

I dag er det er de folkelige opprørsbevegelsene i den tredje verden som bærer de tyngste byrdene og fører de hardeste kampene mot det imperialistiske verdenssystemet. Kampen for rett til jord og arbeid er sentral for millionmassene av småbønder og landarbeidere, som fortsatt utgjør hovedtyngden av arbeidsstyrken i mange av disse landa. Samtidig er det der arbeiderklassen vokser raskest, og den spiller en større og større rolle i den antiimperialistiske kampen.

Ettersom dette stort sett er land med sterke halvkoloniale trekk, blir arbeiderklassens kamp også en del av den nasjonale kampen for sjølrådere rett og demokratiske rettigheter. Nasjonale og demokratiske revolusjoner kan føres videre over i sosialistiske revolusjoner dersom arbeiderklassen spiller den ledende rolla i disse kampene. Den antikonkoliale kampen føres både politisk, økonomisk og militært.

Den nyliberalistiske globaliseringa har muliggjort nye nasjonale og internasjonale allianser. Det er positivt at brede lag av befolkninga er begynt å samles om kampen mot nyliberalisme og krig, ikke bare i Norge, men i hele verden. Innafor denne alliansen finnes grupper med røtter i arbeiderbevegelsen, kvinnebevegelsen og miljøbevegelsen, pluss ei rekke utstøtte og marginaliserte grupper og mange fra middelklassen.

Den ideologiske kjerna i alliansepolitikken må være kampen mot nyliberalisme. I lang tid framover vil ikke alliansen være slik at den kan framsette omfattende alternativ til dagens utvikling. De kreftene som er satt i gang, vil imidlertid langsomt sette en annen dagsorden og vise at en annen verden er mulig.

4. Kvinneundertrykking og feminisme

4.1 Kvinnefrigjøring.

DNPs mål er et samfunn uten utbytting og undertrykking. I et samfunn av frie mennesker vil kjønn ikke lenger ha betydning for den enkeltes økonomiske, politiske, kulturelle eller sosiale stilling og muligheter, og menneskene vil ikke bli sortert etter om de blir født som jenter eller gutter.

DNP slåss mot alle former for undertrykking av kvinner, for frigjøring av kvinner og for reell likestilling mellom kvinner og menn. Kampen må føres på alle samfunnsområder, politisk, økonomisk, teoretisk og ideologisk.

4.2 Kvinneundertrykkinga er universell

Over hele verden har menn mer makt og ressurser enn kvinner. Underordning av kvinner som kjønn er universell, selv om den kan ta ulike former. Kvinneundertrykkinga er innvevd i kapitalismen, i samfunnets institusjoner og organisasjoner, i det daglige forholdet mellom kvinner og menn og i de herskende tankene. DNP støtter kvinneaktivister og kvinneorganisasjoner over hele verden som slåss mot kvinneundertrykking og for frigjøring.

Kvinneundertrykkinga virker sammen med andre former for undertrykking kvinner opplever, som klasseundertrykking, undertrykking på grunnlag av hudfarge eller nasjonalitet, undertrykking av lesbiske og av funksjonshemma. Dette gir de ulike formene for undertrykking en egen karakter.

Under kapitalismen er det borgerskapet som klasse som tjener på kvinneundertrykkinga. Men den gir også vanlige menn en rekke materielle, sosiale og psykologiske fordeler. Menn undertrykker kvinner, og har systematisk større makt i alle samfunnets institusjoner.

4.3 Økonomisk undertrykking

Kvinnene utgjør nesten halvparten av arbeidstakerne, men tjener systematisk mindre enn menn, på alle områder - de får kvinnelønn. Nesten halvparten av kvinnene jobber deltid. Dette skyldes først og fremst at arbeidslivet er organisert ut fra et premiss om at menn skal være hovedforsørgere og at kvinner skal ha hovedansvaret for omsorgs- og husarbeid. Mange kvinner får heller ikke fulltidsjobb.

Grunnlaget for kvinnelønna er altså kapitalismens forsørgersystem. Familien er ikke bare en samlivsform, den er også en økonomisk enhet med privat ansvar for å forsørge familiemedlemmene og for å ha omsorg for barn, eldre og syke. Kvinneundertrykkinga er vevd inn i kapitalismen på en måte som opprettholder den kjønnsbestemte arbeidsdelinga både i familien og i samfunnet: Menn, med høyest lønn og heltidsarbeid, er hovedforsørgere, kvin-

ner tilpasser yrkeslivet sitt etter arbeidet i familien. Derfor tjener de mindre og forsørgersystemet videreføres. De blir også oftere nødt til å ta midlertidige jobber og arbeide på usikre kontrakter. Forsørgersystemet styrker menns makt over kvinner og barn. Kvinner som lever alene, med eller uten barn, blir de fattigste.

DNP vil slåss for økonomisk sjølstendighet for kvinner. Kvinnelønna må heves med sikte på å avskaffe lønn etter kjønn. Eneforsørgere må sikres økonomisk. Det må innføres seks-timers normalarbeids-

dag med full lønnskompensasjon og gode og gratis offentlige tjenester for barn og eldre. Staten må gi økonomisk støtte til alle barn, slik at de får like muligheter uavhengig av foreldrenes økonomi. DNP går inn for utvikling av kollektive løsningsformer av husarbeid og omsorgsoppgaver som gir rom for nye og ulike former for organisering av forpliktende fellesskap. Dette forutsetter bygging av boliger og tilrettelegging for andre samlivsformer enn tosomhet og kjernefamilie.

Slik kan vi legge grunnlaget for at familien ikke lenger vil være en økonomisk enhet. Slik skaper vi rom for kjærlighet, seksualitet og samliv som ikke bygger på og viderefører kvinners økonomiske avhengighet og som gir barn bedre muligheter for en trygg oppvekst. Arbeidet for et samfunn av økonomisk sjølstendige mennesker vil fortsette under sosialismen fram til det klasseløse samfunn.

4.4 Vold mot kvinner

Menns vold mot kvinner, inkludert seksualisert vold, er en følge av kvinneundertrykkinga og kvinneforakten i samfunnet. Volden bidrar til å holde kvinner nede, befeste menns makt og ødelegge kvinners liv. DNP ser kampen mot menns vold mot kvinner som et samfunnsansvar - kvinner og barn må ha rett til beskyttelse. Menn som utøver vold må både bli straffet og få tilbud om hjelp.

Prostitusjon og pornografi gjør kvinnekroppen til en vare. Prostitusjons- og pornoindustrien er i dag en profittmaskin

på linje med våpen- og narkotikahandel. Fordi Norge er et mottakerland for internasjonal handel med kvinner og barn til prostitusjon har vi et særskilt ansvar for å bekjempe denne handelen. Prostitusjon og porno er vold mot kvinner. DNP går mot at prostitusjon får status som arbeid, og vil bekjempe menns rett til å kjøpe kvinner. DNP vil bidra til at internasjonal freds- og solidaritetsarbeid fokuserer på tiltak for kvinner som blir utsatt for voldtekt i krig.

4.5 Råderett over egen kropp, seksualitet og reproduksjon

Kvinnens reproduktive rettigheter består i råderett over egen kropp, seksualitet og reproduksjon. Abort, prevensjon, svangerskap og fødsel har stor betydning for kvinners helse og frigjøring. DNP går inn for å forsvare og øke kvinners selvbestemmelse i slike spørsmål.

DNP vil kjempe mot skjønnhetstyranniet. Ideen om idealkroppen spres i dag aktivt av mote- og kroppsindustri, missekonkurranser og medier. Det skapes et stort marked for kroppsprofiter som har direkte økonomisk interesse av at stadig flere blir misfornøyd med kroppen sin.

4.6 Kampen om tankene

DNP går mot at biologi brukes som begrunnelse for å stenge kvinner ute, som argument for å gi dem en annenrangs plass i samfunnet, eller for å tildele dem egenskaper, som f.eks. at de er spesielt fredelige. Det er kvinners samfunnsmessige stilling som gir dem felles erfaringer.

DNP mener at det er nødvendig å synliggjøre kvinneundertrykking og går imot ideer om at dette bidrar til å gjøre kvinner til ofre. Tvert imot er analyse av og be-

vissthet om undertrykking ei forutsetning for at kvinner skal kunne bruke sin styrke.

4.7 Kvinnekampen er en revolusjonær kraft

DNP mener at reell likestilling og kvinnefrigjøring ikke kan forenes med kapitalismens organisering for profitt. DNP ser derfor kvinnekampen som ei revolusjonær kraft i samfunnet. Revolusjon og sosialisme vil være umulig uten at kvinnene reiser seg til kamp mot kvinneundertrykkinga. Kvinner trenger egne kvinneorganisasjoner for å utforme en strategi for denne kampen. DNP vil jobbe for at også menn støtter kvinnekampen. Fordi kjønnsrollene begrenser menns muligheter til å leve frie liv, vil feministisk kamp og kvinnefrigjøring også ha en frigjørende funksjon for menn.

4.8 Kvinnene utgjør flertallet i arbeiderklassen

Kvinnene utgjør flertallet i arbeiderklassen i Norge. De utgjør nå ei ledende kraft i klassen. Arbeiderklassepolitikk i dag må derfor ta utgangspunkt i kvinners interesser. Dette innebærer ikke ei innsnevring, men utvider kampen til å omfatte hele arbeiderklassen. Menn må kjempe mot sin rolle

som undertrykkende kjønn for at arbeiderklassen skal kunne vinne fram i kampen for frigjøring.

4.9 DNP er et revolusjonært feministisk parti.

Kvinnepolitikken må legges premisser for partiets politikk på alle områder. Kvinnekampen betyr ei styrking og utviding av den revolusjonære enhetsfronten. For at kampen under kapitalismen skal utvikle seg til en sosialistisk revolusjon og for å bygge enhet, er det nødvendig at arbeiderklassens kvinner spiller ei sentral rolle både i arbeiderklassens kamp og i kvinnekampen. DNP ser særegen kvinneorganisasjon i ulike former som en nødvendig del av partiets organisering. Kvinnene trenger både egen organisering og sentrale posisjoner i partiets ledelse på alle plan for å vinne fram med kvinnepolitikken. Samtidig må menn i partiet ta aktivt del i partiets feministiske arbeid.

Partiet må bli tilført kvinnebevissthet gjennom at medlemmene deltar aktivt i kvinnekampen og kvinnebevegelsen. Bare på den måten er det mulig for kvinnene i DNP å utvikle politikk og sikre styrke til å slå gjennom i partiet.

5. Miljøkampen

5.1 Verden idag

Kapitalistisk rovdrift truer nå alt liv på jorda. Jordbruksarealet reduseres. Mangelen på vann er et stort problem. Overfiske truer viktige matressurser og levekår og bosetting for kystfolk over heile kloden. Naturmiljøet raseres i raskt tempo. Alle områder på kloden innlemmes i vareøkonomien, og alle produsenter tvinges med på de samme premissene. Det blir umulig å opprettholde samfunn og kulturer som er i pakt med naturen. Utryddinga av biologiske arter og varianter skjer i et tempo og omfang verden ikke har sett siden dinosaurene ble utsletta. Hovedårsaka til dette er rasering av artenes naturlige leveområder. Denne utryddinga truer det varierte jordbruket i store deler av den tredje verden, basert som det er på et stort antall arter av nytteplanter og dyr og deres viltlevende varianter. Derfor er det nødvendig å bevare det biologiske mangfoldet, den rikdommen av arter evolusjonen har frambrakt.

5.2 Sosialismen trengs for å redde miljøet

Det er grunnleggende for DNPs syn på forholdet mellom mennesker og natur at vi må organisere samfunnet ut fra økologiske prinsipper. Vi kan ikke påføre naturen større belastninger enn den er i stand til å bære, enten det dreier seg om bruk av naturressurser, eller inngrep i uberørte områder. Alternativet til økologisk orientert politikk er ei kortsiktig utvikling, som i lengden river grunnen vekk under vår egen framtid. I de to hundreåra som har gått siden den industrielle revolusjonen, har den teknologiske utviklinga ført til en stadig mer effektiv produksjon. produsere en vare krever i dag svært lite arbeidskraft, og kan gjøres svært billig i forhold til hva som var tilfelle for bare få tiår siden. Dermed blir profitten det er mulig å få ut av varene etter hvert mindre. Siden vi lever under et økonomisk regime som har maksimalprofitt som mål, fører dette til at det må produseres stadig mer for å opprettholde profitten, og for å få investert denne nye kapitalen. Skal det produseres

mer, må det forbrukes mer. Det er dette som har skapt forbrukersamfunnet. Svært lite, om noe, av den produksjonen og det forbruket som skjer i verden, er bærekraftig.

Mens økologisk tenking fordrer at hensynet til miljøet settes over økonomisk gevinst, er det i dagens praksis økonomiske interesser som settes over økologi. Dette fører til alvorlige kriser, som truer livsgrunnlaget for mange arter og for mennesker, ikke minst i fattige land. Gjennom uhemma bruk av fossile brennstoff er vi i ferd med å endre klimaet på kloden, vi ødelegger store mengder matjord hvert år, og hungeren etter tømmer og beitemarker raserer skoger. Bioteknologifirma presser på for å gjøre arvestoff til privateiendom.

Så lenge privat vinning er grunnprinsippet i det økonomiske systemet, vil det være umulig å skape ei økologisk forsvarlig utvikling. Skal miljøet berges, må kapitalismen forkastes.

5.3 Miljøkampen fortsetter under sosialismen

Sosialismens historie har vist oss at å fjerne kapitalismen på ingen måte garanterer for miljøvennlig utvikling. Dette ligger det en viktig lærdom i. DNPs sosialisme bygger på at folk selv skal styre den økonomiske utviklinga nedafor, og at flest mulig avgjørelser skal tas nær de som blir berørt av dem. Men også demokratiske flertall kan gjøre store feil, og overse miljøhensyn. Sosialismen betyr derfor bare en mulighet for ei økologisk utvikling, ingen garanti. Også etter at kapitalismen er borte, vil det trenge en aktiv miljøbevegelse, og kontinuerlig kamp for miljøinteressene i samfunnet.

Sosialismen åpner døra for at andre hensyn enn de kortsiktige økonomiske kan bli styrende for samfunnsutviklinga. Den gjør det mulig å tenke langsiktig og økologisk.

5.4 Grunnleggende økologiske prinsipper

DNP vil avskaffe den private eiendomsretten til felles naturressurser. Enten det dreier seg om energikilder som vannkraftreservoar eller oljereserver, tilgangen til drikkevann, eller eiendommen til naturressurser som fisk eller skog, så kan de ikke kontrolleres av enkeltpersoner eller grupper. Forvaltninga må skje på samfunnsmessig nivå, både av hensyn til flertallet av folket, og til miljøets bæreevne.

På samme grunnlag avviser DNP at noen kan ha eiendomsrett til genetisk arvema-

teriale, enten det er fra mennesker, dyr eller planter. I dag foregår det utstrakt biologisk piratvirksomhet fra vestlige selskaper i fattige land. Det tas patent på kornsorter og grønnsakstyper, som det har tatt lokale bønder tusenvis av år å utvikle. Informasjonen om arvemateriale må være fritt tilgjengelig for alle, og ingen skal kunne kreve avgifter for bruk av frø eller såkorn. Også retten til friluftsområder med ube-

rørt natur er en felles rett for alle innbyggere. Vi er mot privatisering og inngjerding av friluftsområder og villmark.

Kontinuerlig vekst i forbruket av ikke-fornybare ressurser og fortsatt rovdrift på fiskeressurser og jord på globalt nivå er en miljømessig umulighet. Det vil få katas-

trofale konsekvenser dersom alle land i verden kommer opp på de rike landenes nivå i ressursforbruk. For DNP er det uakseptabelt at vi skal ha et privilegert forbruksnivå i Norge, mens dette skal nektes folk i India. Derfor må både vårt forbruk av ikke-fornybare ressurser og vår andel av bruken av de biologiske ressursene ned. Vi kan heller ikke lukke øynene for at dette kan få konsekvenser for vanlige folks liv.

Dagens samfunn er prega av omfattende sløsing med viktige ressurser. Vi bruker store ressurser både på helt unødvendig luksusforbruk, og på produksjon som er basert på kontinuerlig bruk og kast, i stedet for gjenvinning og gjenbruk. Ei mer fornuftig innretning av samfunnet vil derfor kunne bety gode muligheter for reell velferdsøkning uten økt miljøbelastning, eller til og med med lavere forbruk enn i dag.

Verden står overfor uante konsekvenser som følge av menneskeskapte klimaendringer. Det er helt nødvendig at utslippene av klimagasser reduseres. Dermed må vi gå over fra avhengighet av fossile energikilder til en verden som baserer sin energibruk på fornybare energikilder. På sikt vil det likevel være nødvendig, også under en økologisk sosialistisk økonomi, å definere de fysiske grensene for vekst, siden all vekst i forbruk av ressurser til syvende og sist vil bety økte belastninger på naturen.

grunnleggende krise i kapitalismens legitimitet eller den kan komme som en følge av revolusjoner i andre land som gir håp om endringer også her.

Et slikt radikalt brudd med dagens økonomiske system krever at flertallet av befolkninga ønsker ei slik utvikling. Økonomiske og politiske revolusjoner har foregått og foregår på ulike måter. DNP vil gjennom politisk virksomhet, i samarbeid med andre sosialister, kommunister og folkelige organisasjoner, arbeide for ei fredelig og demokratisk omforming av økonomien og maktfordelinga i samfunnet.

6.3 Stat og demokrati

Sosialismen er bare mulig når den er de-

6. Sosialisme

6.1 Hva er sosialisme?

DNP arbeider for å skape et samfunn som ikke lenger er underlagt kapitalistisk produksjonsmåte. Frihet, likhet, sosial rettferdighet, kvinnefrigjøring, fellesskap, menneskerettigheter, globalt samarbeid og miljøforståelse vil være viktige pilarer i organiseringa av et sosialistisk samfunn. Menneskene vil ikke lenger være underlagt kapitalismens tvang og kan i fellesskap stake ut si framtid.

Kjerna i sosialismen er at maktforholdene i samfunnet endres fundamentalt. Sosialismen er virkeliggjøringa av et demokratisk samfunnssystem. Den bygger på arbeidermakt i stedet for kapitalmakt. En sosialistisk omveltning er forutsetninga for å bygge et frihetlig og likeverdig samfunn.

Hvilken form sosialismen tar må bestemmes av de som skaper den, og kan ikke bestemmes i detalj nå.

6.2 Sosialistisk revolusjon

Sosialismen vil innebære et radikalt brudd med kapitalismen. Det arbeidende folket tar over statsmakta og de sentrale kapitalistiske virksomhetene og starter produksjon for behov. Dette vil innebære at kapitaleierne mister si makt og sin rett til utbytting. Det vil kreve at det borgerlige statsapparatet blir erstattet av nye folke-maktorganer.

Revolusjonen kan komme i forlengelsen av kamp for reformkrav kapitalismen ikke kan innfri, den kan komme som følge av ei

mokratisk. Produksjon for behov forutsetter at behovene fritt kan uttrykkes og kjempes for. Styringssystemet må være gjennomsliktig, de lukkede rom må åpnes. Sosialismen må videreutvikle de liberale friheter som ytringsfrihet, pressefrihet, organisasjonsfrihet og religionsfrihet. Demokratiet må utvides ved at økonomien også blir underlagt demokratiske beslutninger. DNP mener dette må skje gjennom en rekke organer, fra arbeiderråd på arbeidsplassene, brukerråd, interesseorganisasjoner til representativt valgte forsamlinger på ulike nivå. Sosialismen må bevege seg i retning av visjonen om det klasseløse samfunn.

Folket kan ikke ta makta bare ved å overta det gamle statsapparatet slik det er, men må bygge sin egen demokratiske statsmakt. Folkestyret må dels være representativt og dels direkte. Det må være allmenne valg til representative forsamlinger – og disse må, i motsetning til i dagens Norge, ha makt til å ta overordna avgjørelser om samfunnsutviklinga.

Samtidig må arbeiderne slåss for ei stadig større desentralisering av avgjørelsene innfor de sentrale rammeplanene, og ha makt til å ta en rekke viktige avgjørelser direkte på arbeidsplassene. Det samme må folk i nærmiljø og lokalsamfunn ha.

Vilkårene for å bygge sterkere demokrati er bedre nå enn noen gang før i historia, blant annet på grunn av de store framskrittene innfor informasjonsteknologi og folks demokratiske erfaring og tradisjoner. Ei sentral oppgave under sosialismen vil være å utvikle nye former for deltaking og styring som gjør det mulig for folk å være direkte involvert i avgjørelsene.

Den konkrete utforminga av nye maktorgan og institusjoner vil skje underveis i dette arbeidet, og være prega av kamper som heile tida foregår. Men ei viktig forutsetning for et sosialistisk demokrati,

med reell makt for arbeidsfolk, er en fri og uavhengig fagbevegelse, og at arbeiderne organiserer seg for å utvikle kontroll over og ledelse av produksjonen.

DNP vil ha rotasjon på valgte verv både i arbeidsliv og politikk, så ikke noen få monopoliserer maktposisjoner. Sosialismen må bryte ned arbeidsdelinga mellom manuelt og intellektuelt arbeid, og skillet mellom styrende og styrte.

Den sosialistiske staten må være sekulær og ikke stimulere religiøs virksomhet. Men det må være religionsfrihet og ikke forsøk på å avskaffe religiøs virksomhet med tvang.

Organisasjonsfriheten vil bli mer reell når organisasjonene blir uavhengig av staten, og vi ikke lenger har et Ótoppenes partnerskap Ó mellom elitene i staten, næringslivet og organisasjonene.

Erfaringer fra forsøkene på å bygge sosialistiske stater i forrige århundre viser at de demokratiske rettighetene lett kan settes til side og undertrykkes i sosialismens navn. Derfor må organisasjonsfriheten innbefatte full rett til å danne ulike politiske partier, også om de står for synspunkter som flertallet og den sosialistiske regjeringa oppfatter som skadelige eller i motstrid til sosialismen.

6.4 Sosialismens økonomi

Et sosialistisk samfunn må styres etter overordna mål om økologisk balanse, individuell frihet, avskaffing av fattigdom,

kvinnefrigjøring og sosial rettferdighet. Derfor erstatter sosialismen kapitalismen med en demokratisk planlagt og kontrollert behovsstyrt økonomi. En slik økonomi bygger på arbeiderklassens kollektive makt over produksjonsmidlene. Demokrati og økonomi er ikke atskilte felt under sosialismen.

Et sentralt mål for planene må være å gradvis erstatte produksjon for marked og profitt med produksjon og tjenesteyting som direkte er retta mot å dekke folks materielle, kulturelle og sosiale behov. Enkelte områder, som helsevesen og skole er her i Norge delvis organisert etter slike prinsipper – at samfunnet har ansvar for

at enhver får tildelt ressurser etter behov, ikke etter størrelsen på den private pengeboka. En slik tankegang må etter hvert bli rådende innfor hele det økonomiske livet. Under sosialismen vil det være en dominerende offentlig sektor, og nye former for samvirke vil utvikles. Samtidig kan det gis rom for sjølsysselsetting og begrensa former for privat virksomhet. Markeder og markedsmekanismer kan lenge fortsette å spille en viktig rolle – men disse må holdes i sjakk, slik at ikke de økonomiske interessene

til de få igjen skal bli hoveddrivkrafta i økonomien.

Åpenhet og gjennomsliktighet i politiske beslutninger og økonomiske forhold, er sammen med direkte demokrati viktige midler til å sikre at alle blir aktive deltakere i styringa av samfunnet, og ikke bare tilskuere på sidelinja.

6.5 Historiske erfaringer

Alle det forrige århundrets forsøk på å bygge sosialisme mislyktes og endte opp med samfunn med en ny overklasse ved makta. Realiteten ble etter ei tid et totalitært styre av toppene i parti- og statsbyråkratiet. Disse statene undertrykte alle opposisjonelle, og holdt vanlige arbeidere og bønder nede. De ulike revolusjonene og opprørene kan likevel sies å ha vært rettferdige. De førte i en periode til framskritt – med økonomisk og teknologisk modernisering, og de inspirerte mange under-

trykte folk i hele verden. Men ingen av dem ble reelt demokratiske over tid.

rsakene til dette er sammensatte: En sterk imperialistisk omverden motarbeida dem, de hadde en lite utvikla økonomi og de fleste av dem mangla demokratiske tradisjoner. Samtidig fantes det i de sosialistiske bevegelsene feilaktige ideer om at en elite kan lede samfunnet fram til sosialismen på vegne av arbeidsfolk. Et oppgjør med alle slike ideer er nødvendig, om ikke sosialisme i land som Norge skal utvikle seg på samme måten. Historia har vist at det bare er gjennom reelt demokrati og folkelig deltakelse det er mulig å utvikle sosialismen.

DNP tar sterk avstand fra overgrep mot menneskerettigheter, politiske drap og folkemord som er gjennomført i sosialismens navn.

6.6 Internasjonal sosialisme

Kapitalismen og imperialismen utvikler seg ujevnt. Derfor vil muligheten for opprør og omveltning komme i noen stater og områder av gangen. I de siste tiåra har opprør og omveltninger først og fremst

kommet i land i den tredje verden. Samtidig har det vist seg at de materielle og politiske forholda for å utvikle en demokratisk sosialisme i disse landa ikke er gode.

I den industrialiserte verden er det en høyt utvikla teknologi og økonomi, demokratiske tradisjoner, en sterk arbeiderklasse og et høyt utdanningsnivå. Dette gir store muligheter til å skape menneskelig frigjøring gjennom sosialisme. Men etter som land som Norge er sterkt integrert i den internasjonale økonomien, er det bare mulig å utløse dette potensialet fullt ut dersom det fins andre sosialistiske land å samarbeide med. Dessuten er mye av vår velstand bygd på utbytting av tredje verden, noe som ikke kan fortsette.

Et sosialistisk Norge som ei ensom øy i et kapitalistisk verdenssamfunn vil få vansker med å overleve over lang tid. Det er derfor av største betydning at opprør mot kapitalisme og imperialismen over hele verden støttes, og at sosialismen etter hvert bygges i stadig flere land. Den norske arbeiderklassen må støtte forsøk på revolusjon og sosialismebygging som gjøres i andre land ut fra disses lokale forutsetninger. Men DNP vil ikke ukritisk omfav-

ne alle som kaller seg revolusjonære eller sosialister. Norge vil etter ei omveltning måtte søke støtte hos undertrykte i andre land samtidig som vi bygger allianser med vennligsinna stater.

6.7 Klassekampen fortsetter

Utviklingen av det sosialistiske samfunnet er ikke gitt på forhånd. En demokratisk sosialisme vil til en hver tid utvikles av menneskene i samtiden. Ei slik sosialistisk utvikling må være flerstemmig og mangfoldig.

Bare gjennom klassekamp, kvinnekamp, miljøkamp og antirasistisk kamp er det mulig å utvikle samfunnet i en retning som er i samsvar med DNPs mål for samfunnsutviklinga:

økologisk balanse, individuell frihet, oppheving av de systematiske klasseforskjellene, rasismen og kvinneundertrykkinga.

DNPs mål er at denne utviklinga skal legge grunnlag for ei oppheving av klassedelinga i samfunnet, og frigjøre menneskene fra alle strukturelle undertrykkingsformer. Ei slik utvikling vil kunne lede fram til et reelt klasseløst samfunn – kommunismen.

7. Klassekampen og kreftene for forandring

7.1 Kreftene for forandring er mange

Kapitalismen skaper og opprettholder mange ulike problemer og motsigelser, som alle gir grunnlag for motstand. DNP mener at de ulike kreftene som har interesse av å erstatte kapitalismen med et menneskeverdig, rettferdig og fritt samfunn må forenes, dersom det skal bli mulig å gjennomføre en revolusjon, og skape et sosialistisk Norge.

Denne enheten kan ikke være bygd på alles underordning under en sentral ledelse, eller på at noen grupper må sette til side sine krav, til det beste for helheten. I stedet må nettopp opprørets mangfold være dets styrke. Det er i den gjensidige anerkjenninga av hverandres rettferdige kamp grunnlaget for solidaritet og felles kamp finnes. DNP er for en flerstemmig revolusjon, slik sosialismen også må være flerstemmig og mangfoldig.

7.2 Klassekampen

Den mest grunnleggende motsigelsen i samfunnet er klassekampen mellom arbeiderne og kapitalistene. Dette er en

kamp som dreier seg om kontrollen over det økonomiske livet, og dermed grunnleggende sett om hvem som skal ha makta i samfunnet.

Arbeiderklassens frigjøring må være dens eget verk. Vi avviser ideen om at arbeiderne kan bli servert frigjøringa ovenfra, fra en sosialistisk elite. Sosialismen må bygge på at arbeiderne gjennom organisering for egne interesser både griper makta i samfunnet, og setter seg selv i stand til å styre.

Fagbevegelsen og andre arbeiderorganisasjoner er de viktigste kreftene for forandring. Revolusjonære partier som DNP må jobbe for å gjøre fagforeningene til kamporganisasjoner. Vi støtter alt arbeid for demokratisering av fagbevegelsen, mot toppstyring og pampevelde.

Under kapitalismen må fokus hele tida være på kamp for kollektive løsninger. I tillegg til å verne om velferdsstaten slik den er i dag, innebærer dette å arbeide for sterkt utvida fellesskapsløsninger. Det må

føres en ideologisk og politisk strid for å øke forståelsen for dette hos arbeiderklassen og folk ellers. Enda om en vil kunne få gjennomslag for enkeltkrav i dagens samfunn, står en slik utvida velferdsstat i motsetning til kapitalismen, fordi det medfører å bruke samfunnsverdiene til felles beste istedenfor til enkeltes berikelse. Kampen vil derfor gi styrka innsikt i hvor nødvendig det er å skape et nytt samfunn. Debatten omkring utforming av de konkrete krava vil også gi bedre forståelse for hvordan sosialismen kan komme til å se ut.

Kvinnene i arbeiderklassen trekkes mellom stillinga som arbeidere og hovedansvaret for det private, ubetalte arbeidet i familien. Denne posisjonen fører til at kvinnene går i spissen i kampen for krav som er viktige for hele arbeiderklassen, som for eksempel sekstimersdagen. Samarbeid på tvers mellom kvinner i fagbevegelsen og kvinnebevegelsen er nødvendig for å utvikle kvinnebevissthet og strategi i kampen for et samfunn der kvinner er likeverdige mennesker.

7.3 Reformkamp og revolusjon

Det kapitalistiske systemet kan forbedres midlertidig – men ikke endres grunnleggende – ved reformer. Dette gjelder også i vår del av verden. En revolusjonær strategi må derfor ta utgangspunkt i at den kapitalistiske staten må avskaffes. Folks erfaringer på ulike samfunnsområder gir innsikt i hvordan kapitalismen fungerer. Dette må brukes til å styrke systemkritikken og til å utvikle større forståelse for nødvendigheten av ei omveltning.

Borgerskapets organisasjoner, som for eksempel NHO, kjemper hele tida for endringer og reformer som er i deres interesse. Derfor vil både motstand mot dette og kamp for reformer til fordel for vanlige folk alltid være viktig. Kortere normalarbeidsdag, allmenn stemmerett, retten til å stoppe helsefarlig arbeid, kvinners rett til arbeid og abortlova er historiske eksempler på reformer som har styrka arbeidsfolks rettigheter, kvinnes stilling og fagbevegelsens innflytelse. Et parti som kjemper for samfunnsforandring og sosialisme må arbeide aktivt for alle slike reformer.

I folkevalgte organer som kommunestyre, fylkesting og Stortinget, kan vi fremme

sosiale, økonomiske og politiske krav og synliggjøre hvordan staten undergraver folks rettigheter og velferd. Korrupsjon og kameraderi i det politiske systemet må avsløres og folkevalgte organers makt og innflytelse må forsvares mot angrep fra kapital, statsbyråkrati og organisasjonseliter.

Kampen om innflytelse i folkevalgte organer må knyttes til klassekamp og folkelig organisering. Politiske strømninger i folket viser seg i parlamentariske valg. Men en kan ikke true kapitalismen eller innføre et nytt samfunnssystem bare gjennom valg eller vedtak.

7.4 Et mangfold av sosiale krefter

De forskjellige problemene kapitalismen skaper kan ikke reduseres utelukkende

til en funksjon av klassesdelinga. Det er mange motsigelser og undertrykkingsforhold som har en selvstendig eksistens uavhengig av den økonomiske undertrykkinga, enda om de også er relatert til den. Eksempler på dette er kvinneundertrykkinga, ødelegginga av miljøet, rasismen, og undertrykkinga av minoriteter og lesbiske og homofile.

Alle disse undertrykkingsformene og konfliktene skaper ulike bevegelser, som alle har en progressiv rolle å spille i kampen for et annet samfunn. Utfordringa er å skape en bevegelse som samler kreftene på en måte som lar dem beholde sin egenart, samtidig som man går til felles kamp. Et godt eksempel på ei slik samling

er de nye bevegelsene mot nyliberalisme og krig, som har vokst fram de siste åra. Det nye ved disse er ikke de konkrete organisasjonene, men måten man arbeider sammen og allierer seg på. Det er ingen liten utfordring å bygge videre i denne retninga, men det er helt nødvendig, om vi skal være i stand til å utfordre de bestående maktforholdene på alle de ulike feltene de gjør seg gjeldende

7.5 Partiets oppgave

Et revolusjonært parti har oppgaver som rekker videre enn organisering av ulike konkrete kamper, oppgaver verken fagbevegelsen eller andre folkebevegelser kan løse. Det trengs teoretisk analyse av, og debatt om, kapitalismen, hvordan sosialismen skal organiseres, og overgangen fra kapitalisme til sosialisme og videre i

retning av et klasseløst verdenssamfunn. Slike strategiske og ideologiske studier er en sentral oppgave for partiet.

DNP henter mye av sin ideologi og politikk fra marxistisk teori. Som andre teorier må denne alltid prøves mot praksis, slik at den blir et stadig bedre verktøy i den politiske kampen. Den historiske utviklinga gjør det nødvendig hele tida å vurdere teoriene vi bygger på og videreutvikle dem. Marxistisk teori består ikke av absolutte sannheter, men må hele tida kritiseres og bygges ut i tråd med hvordan samfunnet endrer seg. Kunnskapen om verden vil alltid være i utvikling. For å utvikle gode analyser og for å kunne ta de riktige avgjørelsene trenger vi studier og

diskusjon, både i og utenfor partiet. Uenigheter er ikke et problem, men en kilde til utvikling og ny kunnskap.

Det trengs også utvikling av strategi i den daglige klassekampen under kapitalismen. Et revolusjonært parti må bruke sine teoretiske kunnskaper og sine erfaringer til å bidra til gode strategier, både for viktige enkeltkamper og for hvordan de kan forenes, slik at de kan skape et grunnlag for omveltning til et sosialistisk samfunn. For at DNP skal kunne bidra på denne måten må partiets medlemmer

sjøl delta aktivt i klassekampen, på mange ulike områder.

Det trengs et parti som jobber både i de folkevalgte organene og på hele den politiske arenaen i det norske samfunnet. Og ikke minst som jobber og organiserer for nødvendigheten av ei sosialistisk omveltning.

Det er viktig å understreke at partiet aldri er noe mål i seg selv, men et middel til å nå felles politiske mål. Partier kan aldri erstatte folkelig organisering nedafor – hverken nå eller under sosialismen. Målet med samfunnsomveltninga er at det er folk som selv skal ta makta, ikke at DNP eller andre partier skal ta makta på vegne av dem.

7.6 Partiets organisering

Organiseringen av partiet må reflektere de målene og idealene vi har for samfunnsutviklinga, og våre analyser av maktforhold. Ettersom samfunnet er klassesdelt og folks klassebakgrunn former deres politiske aktivitet, er det viktig at DNP, som slåss for arbeiderklassens interesser, også er et parti som skapes av og for arbeidere.

På samme måte må erkjennelsen av den rotfesta kvinneundertrykkinga i samfunnet speiles i DNPs praksis som feministparti. DNP må ha medlemmer som deltar aktivt i kvinnekampen og kvinneorganisasjonene for å utvikle kvinnepolitisk bevissthet. Det er en sentral oppgave for partiet å jobbe for kvinnefrigjøring også internt i egen organisasjon. Både menn og kvinner må kjempe mot kvinneundertrykking i partiet og jobbe for en partikultur

som lar alle få lov til å utvikle seg. Kvinner må få rom, og ta makt, og kunne organisere seg særskilt i partiet. I tillegg vil kvotering av kvinner til ledende verv også være en metode som brukes.

Et antirasistisk og solidarisk parti i dagens Norge kan ikke bli troverdig med mindre partiet også inkluderer og integrerer minoritetsaktivister i sine rekker.

7.7 Historia har ingen fasit

Tilhengerne av kapitalismen framstiller den som naturgitt. De hevder at alle forsøk på å utforme samfunnet etter andre prinsipper med nødvendighet vil medføre nye undertrykkings- og utbyttingsforhold.

DNP mener at menneskene selv skaper sin egen historie, innafor de rammene den

historiske utviklinga setter. Det er ingen naturlov som bestemmer at samfunnet ser ut slik det gjør i dag. Det er den sosiale og politiske kampen og utviklinga av teknologi og andre produksjonsvilkår som former både nåtida og framtida. Vi mener alvor når vi sier at "en annen verden er mulig".

Men like lite som det er avgjort at kapitalismen og imperialismen vil vare evig, er det gitt at utviklinga vil føre oss over i et sosialistisk samfunn, eller ennå videre, til et klasseløst verdenssamfunn. Det er bare vår egen kamp som kan avgjøre hvilken vei utviklinga går. I dette ligger også et stort håp. For når det er våre egne handlinger og avgjørelser som til syvende og sist kan forme historia, er det også i våre felles drømmer og visjoner at spiren til et fritt, rettferdig samfunn finnes.

Entusiasme: Folket kommer til å strømme ut i gatene i glede når DNP blir stiftet...

Leiinga for DNP

Lurer du på kven som skal styra skuta i den første perioden, fram til landsmøtet i 2008? Her får du svaret.

Arbeidsutvalet:

AU skal ha ni medlemmar:

1. Torstein Dahle, leiar
2. Ingrid Baltzersen, nestleiar
3. Ana Taylor Lopez, nestleiar
4. Beth Hartmann, partisekretær
5. Pål Hellesnes
6. Bjørn Tore Egeberg, økonomiansvarleg

7. Arnljot Ask
8. Hanna Breistrand
9. Magnhild Nilsen

I tillegg vil AU ha to møtande vara. Desse sitt også i LS

10. Are Bøhm
11. Jorun Gulbrandsen

Landsstyret:

LS skal ha 20 medlemmar i tillegg til AU:

12. Turid Thomassen, Oppland
Vara: Åse Garten Galtrud
13. Jørn Magdahl, Vestfold
Vara: Ole Marcus Mærøe
14. Elise Malde, Rogaland
Vara: Kari Bukve
15. Ingeborg Sanner, Hordaland
Vara: Terje Valen
16. Marte Mjøs Persen, Hordaland
Vara: Astrid Olsen
17. Stine Akre, Hordaland
Vara: Anje Müller-Gjesdal
18. Steinar Nørstebø, Hordaland
Vara: Mohammed Kallel
19. Lene Breivik, Møre og Romsdal
Vara: Sigrid Angen
20. Arne Byrkjeflot, Sør-Trøndelag
Vara: Ann-Kristin Alseth
21. Kenneth Fuglemsmo, Sør-Trøndelag
Vara: Åsmund Sunde Valseth
22. Anne Grete Haugan, Sør-Trøndelag

- Vara: Hugo Sandoval
23. Svein Olsen, Nordland
Vara: Gunnar Aarstein
24. Eline Øwre, Nordland
Vara: Aud Karin Bjørn
25. Jens Ingvald Olsen, Troms
Vara: Jon Børge Hansen
26. Peder Joakimsen, samisk representant
Vara: Solbjørg Marjala
27. Synnøve Thomassen, Finnmark
Vara: Lone Lunemann Jørgensen
28. Marijke Berdahl, Oslo
Vara: Jenny Maria Lundgaard
29. Siri Jensen, Oslo
Vara: Turid Kjernlie
30. Bjørnar Moxnes, Oslo
Vara: Ken Jackson
31. Olaf Svorstøl Sierralta, Oslo
Vara: Johan-Petter Andresen
32. Representant som velgast av Raud Ungdom
Vara: Vald av RU
33. Representant som velgast av Raud Ungdom

Fri varaliste:

LS har ei fri varaliste, som vert nytta dersom både LS-representant og vara ikkje kan stilla. Lista er prioritert.

1. Beret Werner, Oslo
2. Hans Petter Strøm de Fine, Oslo
3. Anka Ødegaardshaugen, Oslo
4. Boye Ullmann, Oslo
5. Sigrid Staurset, Oslo

6. Carl Joakim Severin Netland, Oslo
7. Berit Mortensen, Nordland
8. Eduardo Lagos, Oslo
9. Einar Rysjedal, Sogn og Fjordane
10. Ottar Uglum, Sogn og Fjordane
11. Ole Gunnar Leirvaag, Nordland

Rødt! som tidsskrift for DNP

Rødt! blir etter all sansynlighet DNP sitt tidsskrift.

Vi har spurt lederne for de tre partene - RV, AKP og RU - om deres forhold til tidsskriftet Rødt!. Det marxistiske tidsskriftet har per idag drøye 600 abonnenter og et opplag på 900.

Hvorfor Rødt!

I midten av mars går AKP, RV og Rød Ungdom sammen med uavhengige sosialister om å skape et nytt, bredt parti på ytre venstre. Uavhengig av hvor gode diskusjoner, hvor spennende lagsmøter og hvor opphetede prinsippprogramdebatter som utspiller seg før stiftelseslandsmøtet 9.-11.mars, vil selve stiftelsen aldri kunne være stedet man planter flagget i bakken og er enige om at man har gjennomført en fin prosess. Derimot vil stiftelsen fungere som det startskuddet for den virkelige debatten – nemlig om hva det nye partiets politiske praksis skal være.

En slik samling setter derfor en rekke spørsmål i marxismen på dagsorden. Da er det helt nødvendig at et nytt parti våger utfordre gamle dogmer og vedtatte sannheter, og tør å stille seg en del spørsmål på nytt. I motsetningen til både vitenskapen og åpenbaringsreligionen er det nemlig spørsmålene, og ikke fasiten som er det sentrale i marxismen.

Et sted å stille disse viktige spørsmålene, er tidsskriftet Rødt!. Magasinet har i en årrekke vært en arena både for fri og åpen debatt rundt marxisme, og vil forhåpentligvis fortsette å være en av mange slike debattorganer for det nye partiet.

Mimir Kristjansson, leder i Rød Ungdom

Kvifor Rødt!?

Oppgåva til Rødt! er å skapa debatt, og å skulera lesarane og skribentane. Mottoet er at redaktøren ikkje treng å forstå kva artiklane handlar om, så lenge nokon av lesarane gjer det. Og målet er at i kvart nummer skal nokon av artiklane provosera lesarane.

Rødt! ynskjer å bidra til utviklinga av politikk på venstresida. Satsinga på EU-stoff dei siste åra har vore fordi EU plutselig blei ei veldig aktuell sak, og det var viktig at folk var skulerte på spørsmålet viss det blei ein ny EU-kamp. Andre område me prøver å prioritera er: analyse av den aktuelle klassekampen, antikrig og antiimperialisme, kvinnekamp og marxistisk teori.

Det er lett for at aktivistar les for få bøker, fordi dei ikkje har tid til å prioritera det. Rødt! prøver å inspirera oss til å lesa meir, gjennom korte og lange bokmeldingar om bøker som inspirerer, provoserer eller lærer oss noko.

Ingrid Baltzersen, leiar i AKP (og redaksjonsmedlem i Rødt!)

Jeg gleder meg til mai. Da utgir tidsskriftet Rødt! en ny bok. Denne gang er det Michael Lebowitz sin bok "Build it now!" i norsk oversettelse. Den har undertittelen "En bok om sosialisme for det 21. århundre".

Dette er enda et eksempel på hvordan tidsskriftet Rødt! gir oss kunnskap om viktig internasjonal politisk litteratur. Rødt! gir stadige glimt inn i internasjonal politisk debatt, og det trekker inn norske bidragsytere utenfor våre egne rekker, slik at vi får nye perspektiver på vår tids utfordringer. Dette kombineres med bidrag fra våre egne politiske aktivister, som gir omtaler og analyser av de kamprådene de er engasjert i. Rødt! blir et viktig aktivum for det nye partiet, og det er godt at Erik Ness er villig til å fortsette som en vidsynt og kreativ redaktør.

Litt mer om Lebowitz sin bok: "Sosialismen faller ikke ferdig ned fra himmelen" er en sentral tese hos ham. Da han ble pensjonert som professor i marxistisk økonomi i Canada, flyttet han til Venezuela for å engasjere seg i den bolivariiske revolusjonen. Vi må ikke bare si nei til kapitalismens råttenskap, vi må utvikle vårt eget alternativ, basert på vårt eget særegne utgangspunkt. Han bringer oss erfaringer fra Jugoslavia og Venezuela, og gir samtidig mye innsikt i marxismens politiske økonomi. Det finnes ingen universell oppskrift, vi må utvikle vår egen vei, er utfordringen hans til oss. Flott studiebok for det nye partiet!

Torstein Dahle, Leder i Rød Valgallianse

akp.no og DNP

AKP vil gjerne at Det nye partiet fortsetter å gi ut akp.no med et annet navn – og med forbedringer. Her er noen korte ord om avisa.

Jorun Gulbrandsen, redaktør

Fakta

Startet: Høsten 2002.

Kommer ut: 10 ganger i året, ikke juli og desember. 8 sider, sjelden 12.

Opplag: 6500, mer på 1. mai. Går til abonnenter og deles ut på gata.

Abonnenter: Vel 2300.

Pris: Gratis

Økonomi: Lages på dugnad.

Innhold

Alle numrene ligger på www.akp.no, så det er lett å se profilen. Mot norsk deltakelse i USAs kriger i Irak og Afghanistan, og mot regjeringas boikott av Palestina. Mot pensjonsreformen og forsvaret av AFP, mot tjenestedirektivet og sosial dumping. Vi leiter etter eksempler der folk har slåss og vunnet i store eller små aksjoner: Verden kan forandres.

Abonentene

Vi har verva på faglige konferanser, i nei

til EU, i antikrigsdemonstrasjoner, på møter av alle slag, på gata når vi deler ut, og det er en del som kommer via et nettsted som forteller om ting som er gratis. Vi tror en god del av abonnentene er unge.

Økonomi

Regnskapet for 2006 er omtrent slik: Gaver sommer og jul, 20.000 og 40.000. Det er over 70 venner som gir 100 kroner i måneden, og det 90.000. Inntektene blir ca 150.000.

Trykking koster ca 6000 kroner per nummer, sum 60.000. Porto er vanvittige ca 10.000 kroner per nummer, og blir ca 100.000. Sum utgifter 160.000. Ingen er ansatt.

Forbedringer

Vi har et bildearkiv, men vi vedlikeholder det ikke skikkelig. Bilder er artig å drive med for de rette, og kan gjøres fra hvor som helst i landet.

Vi blir veldig glade de gangene folk sier ifra om noe positivt som skjer der de bor, en aksjon for ei fødestue, for et ungdomshus, for å forsvare en flyktning, en demonstrasjon. Vil noen være kontaktperson der de bor? Medlem av redaksjonen via epost? Det meste skjer som kjent ikke i Oslo.

Vi har satt av side 7 til ting som RU synes er viktig å fortelle andre om. Her burde det være ei egen ungdomsgruppe som planla.

Fortsettelsen

Vi som lager avisa, synes det er morsomt, fordi det er viktig og vi klarer det på hengende håret. Vi fortsetter gjerne. Hvis det nye partiet vil ha avis. Men vi vil ønske virkelig at flere blir med. Vi kan diskutere alle mål og oppgaver på nytt, og er vi flere, er det mange flere lure tiltak vi faktisk kan ta.

Landsmøtetilbud fra Rødt!

1 års abonnement som tegnes den uka det er landsmøte for bare 100,-

Tegn abonnement via epost til roedt@roedt.no

eller via post til

Rødt!

c/o Røde Fane

PB 124 Sentrum

3251 Larvik

...eller gjør det på landsmøtet!

OPPLYSNINGSKONTORET PRESENTERER

BESTILL I DAG!

Sannheten om 2006

Regi: Knut Nærum

Spilles på Parkteatret i Oslo
17, 18, 23, 25, 27. og 28. februar

NORGESTURNE 3. - 11. MARS!
SE WWW.OPPLYSNINGSKONTORET.NO

BILLETTER I SAID MÅ!
bille@service.no
eller 815 33 133

www.opplysningskontoret.no

Jorun Marie Gulbrandsen
Solhauggata 2 A
0565 OSLO

B-post

Retur:

Opprør v/RV

Osterhaugata 27

0183 Oslo